

የንጉሡ ተግሣጽ

ማቴዎስ 18

አንዳንድ የእግዚአብሔር ልጆች እርስ-በርሳቸው በሰላም ለመኖር የሚችሉት ለምንድን ነው? አንድ የሰማሁት ግጥም ችግሩን በግልጽ ያስቀምጠዋል፡-

ከምናፈቅራቸው ቅዱሳን ጋር

ተገናኝቶ በላይ መኖር

አቤት ያለው ታላቅ ክብር!

ከምናውቃቸው ቅዱሳን ጋር

እስከ ጊዜው በምድር ስንኖር

መቼም አንርቅ ከማማረር!

ከፍተኛ መለያየትና መከፋፈል ክርስቲያኖችን በሚያተራምስበት በዛሬው ዘመን የማቴዎስ 18 ትምህርት በእጅጉ ያስፈልገናል። ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ለዓለማዊ ታላቅነት ስለነበራቸው ኩራትና መሻት ከገሠጸቸው በኋላ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል አንድነትን ለመፍጠር የሚያስፈልጉትን ሦስት ነገሮች አስተምሮአቸዋል።

ትሕትና (18: 1-14)

አንድ ሰው ትሕትናን ሲገልጽ፡ «ትሑት ነኝ በማለት ስለ ትሕትናው የሚመካ ከሆነ፤ ትሕትናው ሁሉ ጠፍቶበት ወደ መታበይ ደርጃ ደርሶአል ማለት ነው። እውነተኛ ትሕትና ስለ ራስ ብቻ ወደ ማሰብ አይገፋፋም፤ ራስን በፍጹም መዘንጋት ማለት ነው» የሚለውም አባባል እውነትነት ያለው ነው።

የትሕትና አስፈላጊነት (18: 1)፡- ብዙውን ጊዜ በወንጌላት ውስጥ ተደጋግሞ በመጠቀሱ፡ «ከሁሉ የሚበልጥ ማን ይሆን?» የሚለው ጥያቄ በደቀ መዛሙርቱ መካከል ተደጋግሞ የተነሣ የውይይት ርዕስ ነበር። ከዚያም በኋላ የተደረጉ ነገሮች ችግሩን ሳያባብሱት አልቀረም፤ ይህም በተለይ በጴጥሮስ ምክንያት ነው። ጴጥሮስ በውኃ ላይ እንደተጓዘ፤ ከጌታ ጋር ወደ ተራራ ጫፍ እንደወጣና የቀረጥ ዕዳው እንኳ በተአምር እንደ ተከፈለለት እናስታውሳለን።

ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ ይነግራቸው የነበረው እየተቃረበ ያለው መከራውና ሞቱ ስለ ራሳቸው ከማሰብ አልበገራቸውም ነበር። ለራሳቸው ብቻ ያስቡ ነበርና በመንግሥቱም ስለሚጨብጡት የሥልጣን ወንበር ያብሰላሰሉ ነበር። በመሆኑም በዚህ ጉዳይ በመጠመዳቸው፤ እርስ በርሳቸው ተሟገቱ (ሉቃስ 9:46)።

በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ራስ-ወዳድነትና መከፋፈል መኖሩ ለክርስትና እምነት አሳፋሪ ምስክርነት ነው። የእነዚህ ችግሮች መነሻ ምንድን ነው? ኩራት - ከእውነተኛው እኛነታችን በላይ ራሳችንን ከሌሎች በላይ እንደሆንን አድርጎ መቀጠር ነው። በመጀመሪያ ሰውን ወደ ኃጢአት ጉዳና የመራው ኩራት ነበር (ዘፍ. 3:5)። ክርስቲያኖች ሌሎችን ዘንግተው ለራሳቸው ሲኖሩ፤ ግጭትና ክፍፍል ይፈጠራል (ፊልጵ. 2 ከቁጥር 1 ጀምሮ)።

የትሕትና ምሳሌ (18:2-6፤ 10-14)፡- ደቀ መዛሙርቱ ከመካከላቸው ታላቁን ሰው እስኪያሳውቃቸው ድረስ ትንፋሽ እስኪያጥራቸው በጉጉት ጠብቀው ነበር። ይሁንና ጌታ ከእነርሱ አስተሳሰብ ሙሉ በሙሉ ርቆ በመሄድ ትንሽ ልጅ በመካከላቸው አቆመ። ይህ ልጅ የታላቅነት እውነተኛው ምሳሌ ነበር።

ትሕትና ማለት ራስህን ማወቅ፤ ራስህን መቀበልና ራስህን መሆን ማለት ነው። ለእግዚአብሔር ክብር ከሁሉም የሚሻለውን የራስን አቋም ይዞ መመላለስ ነው። ይህም ከሁለት አክራሪ ሚናዎች መራቅ ማለት ነው፡- (እግዚአብሔር በጠራው ጊዜ ሙሴ እንዳደረገው ዘጸአት 3፡ ከቁጥር 11 ጀምሮ) ከሚገባ በታች ራስን አሳንሶ አለማየት፤ ወይም ከሚገባ በላይ ራስን አለማጋነን ነው (ሮሜ 12:3)። እውነተኛ የትሕትና ሕይወት ያለው ሰው እግዚአብሔር የሰጠውን ስጦታ ለእግዚአብሔር ክብር ይጠቀምበታል እንጂ ስጦታውን አይደብቅም።

አንድ ጨዋ የሆነ ሕፃን ልጅ፤ የትሕትና ባሕርያት የሆኑት፤ ታማኝነት (ቁ. 6)፤ ጥገኝነት፤ ሌሎችን ለማስደሰት መሻት፤ ስግብግብ አለመሆንና ከጉረኝነት መራቅ የመሳሰሉት መልካም ጎኖች ይኖሩታል። በተፈጥሮ ሁላችንም ከባርነት ይልቅ ለጌትነት የምንማስን ዓመፀኞች ነን። ትሕትናን ለመማር የሚወስድብን ሥልጠና በቀላሉ የሚከናወን አይሆንም።

ደቀ መዛሙርቱ በመንግሥተ ሰማያት ከሁሉም የሚበልጠው ማን እንደሆነ ለማወቅ ፈለጉ። ዳሩ ግን ኢየሱስ በትሕትና ካልሆነ በቀር ወደ መንግሥቱ ለመግባት እንኳ እንደማይችሉ በመግለጽ አስጠነቀቃቸው!

መለወጥና በአስተሳሰባቸው መቀየር፤ አሊያም ደግሞ ጭራሽ ከመንግሥተ ሰማያት መገለል የግድ ያስፈልጋቸው ነበር።

ኢየሱስ በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ፤ የሕፃንን ልጅ ትሕትናና ዕድሜው ምንም ያህል የገፋ ቢሆንም የእግዚአብሔር ልጅ የሆነውን ሰው ወደ አንድነት በግምጣት ሁለቱን የሚያዋሕዳቸው ይመስላል። ክርስቲያኖች እንደመሆናችን ሕፃኑን ልጅ ለኢየሱስ ስም ብለን መቀበል ብቻ ሳይሆን፤ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን ልጆች ሁሉ ተቀብለን ለማገልገል መሻት አለብን (ሮሜ 14 ከቁጥር 1 ጀምሮ)። አንድን ሕፃን ልጅ ወደ ኃጢአት መገፋፋት ወይም ለጥፋት መዳረግ የከፋ በደል ነው። ከደካማው ምሳሌነታችን የተነሣ ሌላውን አማኝ ማሰናከሉም እንደዚሁ በደል ነው (ሮሜ 14 ከቁጥር 13 ጀምሮ፤ 1ኛ ቆሮ. 8 ከቁጥር 9 ጀምሮ)። እውነተኛው ትሕትና ስለ ሌሎች እንጂ ስለ ራሱ አያስብም።

ኢየሱስ በሕፃናትና በዚያውም በእውነተኛ ትሕትና ላይ አራት የተለያዩ አመለካከቶች ሊኖሩን እንደሚችሉ ገልጿል። ጌታ እንዳለው፤ በእውነተኛ ትሕትና እንደ ሕፃናት ለመሆን ልንሻ እንችላለን (ቁ. 3-4)፤ ወይም ደግሞ ኢየሱስ ስለተናገረን ልንቀበላቸው ብቻ እንችላለን (ቁ. 5)። ካልተጠነቀቅን ግን ልናሰናክላቸው (ቁ. 6) እና ልንንቃቸውም (ቁ. 10) እንችላለን።

እግዚአብሔር ከፍ አድርጎ ስለሚመለከታቸው ሕፃናትን በንቀት ዓይን መመልከት አደገኛ ነው። አንድ ሕፃን (ወይም ክርስቲያን) ስንቀበል ክርስቶስን እንቀበላለን ማለት ነው (ቁ. 5)። እግዚአብሔር አብ ሕፃናትን ይንከባከባቸዋል፤ መላእክትም ይጠብቋቸዋል (ቁ. 10)። እግዚአብሔር እንደመልካም እረኛ የጠፋትን ሰዎች በመፈለግ ደኅንነትን ያጉናጽፋቸዋል፤ በመሆኑም እኛ ለጥፋታቸው አስተዋጽኦ ማድረግ የለብንም። እረኛው ትላልቅ በጎችን የሚጠብቅ ከሆነ ለግልገሎቹ እንክብካቤ ማድረጉ ምንኛ የላቀ አስፈላጊነት ያለው ተግባር ነው!

በዚህ ልጆችን መናቅና ያለ አግባብ መቅጣት የተለመደ በሆነበት ዘመን የክርስቶስን ቃል በእጅጉ ልብ ልንለውና በቁም ነገር ልናተኩርበት ይገባናል። ሕፃንን ያለ አግባብ ከመቅጣትና የእግዚአብሔርን ፍርድ ከመቀበል ይልቅ «የወፍጮ ድንጋይ በአንገቱ ታስሮ ወደ ጥልቅ ባሕር መስጠም ይሻለዋል» (ቁ. 6)።

የትሕትና ዋጋ (18:7-9)፡- እውነተኛ ትሕት ሰው ሌሎችን ለማነጽ እንጂ ለማፍረስ አይተጋም። የማዕዘን ድንጋይ እንጂ የማሰናከያ ዓለት አይሆንም። ስለዚህ፤ ማንኛውም የማሰናከያ ዓለት ከሕይወታችን መወገድ አለበት፤ ይህም ባይሆን፤ ለሌሎች መሰናከል ምክንያት

እንሆናለን። ኢየሱስ በተራራው ስብከቱ ላይ በተመሳሳይ ቃላት ተጠቅሟል (ማቴ. 5:29-30)። ጳውሎስ የክርስቶስ የአካል ክፍሎች የጋራ ተደጋጋፊነት እንዳላቸው ለማመልከት፡- ዓይንን፣ ጆሮንና እግርን በማብራሪያ መልክ አቅርቧል (1ኛ ቆሮ. 12:14-17)።

ትሕትና የሚጀመረው ራስን በመመርመር ሲሆን፣ ሂደቱም የሚቀጥለው ራስን በመካድ ነው። ይሁንና ሥጋዊ አካላችንን መጉዳት የልባችንን መንፈሳዊ ይዘት ሊለውጥ ስለማይችል ኢየሱስ ሰውነታችንን እንድንጎዳ ማስተማሩ አልነበረም። ይልቁንም፣ የሚያሰናክለንን ወይም ሌሎችን የሚያሰናክላቸውን ማንኛውንም ነገር በማስወገድ፣ በራሳችን ላይ «መንፈሳዊ ቀዶ-ጥገና» እንድናደርግ ማስተማሩ ነበር። ትሑት ሰው በመጀመሪያ ለኢየሱስ፣ ከዚያም ለሌሎች፣ በመጨረሻ ለራሱ ይኖራል። ለሌሎች የሚጠቅም እስከሆነ ድረስ፣ ራሱን ከመልካም ነገሮች ለማግለል እንኳ ፈቃደኛ ነው። ምናልባት ለዚህ ከሁሉም የሚልቀው ማብራሪያ ፊልጵስዩስ 2:1-18 ነው።

ታማኝነት (18:15-20)

ሁልጊዜም በትሕትና አንመላለስም። በማስተዋልም ይሁን ባለማስተዋል ሌሎችን ሰዎች በማስቀየም እንጎዳቸዋለን። የብሉይ ኪዳን ሕግ እንኳ «ባለማወቅ የሚሠሩትን ኃጢአቶች» (ዘኁ. 15:22) ለይቶ ያስቀመጠ ሲሆን፣ መዝሙረኛውም «ከተሰወረ ኃጢአት አንጻኝ» [መዝ. (19):12] በማለት ጸልዮአል፤ «ከገዛ ራሱ ዓይኖች የተሰወሩ ስሕተቶች» ማለቱ ነው። ለመሆኑ ሌላው ክርስቲያን ሲበድለን ወይም የማሰናከያ ዓለት ሲፈጥርብን ምን እናደርግ ይሆን? ጌታችን በርካታ መመሪያዎችን ሰጥቶናል።

ጉዳዩን በምሥጢር ያዘው፡- ወደ በደለህ ሰው በመሄድ ለብቻው አናግረው። ያ ወንድም የፈጸመብህን በደል እንኳ ላያስተውል ይችላል፤ ሆን ብሎ በድሉህ ቢሆን እንኳ የፍቅርና የትሕትና አመለካከትህ ለንስሐና ይቅርታን ለመጠየቅ ጥርጊያ-መንገድ ይከፍትለታል። ከሁሉም በላይ፣ ክርክሩን ማሸነፍ ሳይሆን፣ ወንድምህን ማትረፍ እንደሚበልጥብህ ተረድተህ ሂድ። በክርክሩ አሸንፎ ወንድምን የመሰለ ክቡር ፍጡር የማጣት አደጋ እንዳለ አትዘንጋ።

ወንድማችንን ወይም እኅታችንን ለመመለስ በምንጥርበት ጊዜ የትሕትናና የገርነት መንፈስ ሊኖረን ይገባል (ገላ. 6:1)። ሁኔታው የዚህ ተገላቢጦሽ ቢሆን (የበደልነው እኛ ብንሆን)፣ እኛን እንዲረዳን በምንፈልገው መንገድ እርሱንም በፍቅር ልንረዳው መሻት እንጂ የበደለውን ሰው እየኩነንን ወይም የሐሜት ወሬ እየዘራን መዞር

የሉቃስ 6:1 ላይ «ማቅናት» የተባለው ቃል «የተሰበረውን አጥንት መጠገን» የሚል ትርጉም ያዘለ የግሪክ የሕክምና ቃል ነው። ይህንን ሥራ ማከናወን የሚጠይቀውን ትዕግሥትና ፍቅር ማሰቡ የቃሉን ትርጉሙ በጉልህ ያሳየናል።

የሌሎችን እርዳታ ጠይቅ። በደለኛው ሰው ከስሕተቱ ለመታረም ካልፈቀደ፣ ሸክሙን ለአንድ ወይም ለሁለት ታማኝ አማኞች የማካፈል ነፃነት ይኖረናል። እውነታዎቹ እኛ በምንመለከተው ዓይነት ስለ መሆናቸው በጸሎት የተደገፈ ምክራቸውን እንዲለግሡን ልንጠይቅ ይገባል። ምናልባትም በደሉን የፈጸምነው እኛው እንሆናለን። ጉዳዩን ያዋየናቸው ወንድሞች ነገሩ የተቃና መስሎ ከታያቸው ከእነርሱ ጋር ወደዚያው ሰው ልንሄድና ዳግም ያንን ወንድም ለመማረክ ልንጥር እንችላለን። እነዚህም ሰዎች በጸሎትና በማስማማቱ በኩል እርዳታ መቸር ብቻ ሳይሆን፣ ስለ ውይይቱ እውነተኛ ገጽታ ለቤተ ክርስቲያን የምስክርነት ቃላቸውን ሊሰጡ ይችላሉ (ዘዳ. 19:15፤ 2ኛ ቆሮ. 13:1)።

ኃጢአት ታማኝነት ባለው ሁኔታ መፍትሔ ካላገኘ ሁልጊዜም እየተስፋፋ ይሄዳል። በአንድ ወቅት በሁለት ሰዎች መካከል የተፈጠረው ውዝግብ ውሎ ሲያድር አራትና አምስት ሰዎች ማሳተፍ ይጀምራል። ኢየሱስና ጳውሎስ ኃጢአትን በእርሾ መመሰላቸው የሚያስደንቅ አይደለም፤ እርሾ ሌላውን ሊጥ ከማቡካቱም በላይ እየተስፋፋ ስለሚሄድ ነው።

የቤተ ክርስቲያንን እርዳታ ጠይቅ፡- ዓለማችን ወንድማችንን መማረክ እንጂ፣ በጉዳዩ ድል ለመንሣት እንዳልሆነ ልብ በል። በቀጥር 15 ላይ «ገንዘብ አደረግኸው» የሚለው ሐረግ በ1ኛ ቆሮንቶስ 9:19-22 ከደኅንነት የራቀውን ኃጢአተኛ መመለስን ያመለክታል፤ ደኅንነት ያገኙትንም ደግሞ መመለሱ አስፈላጊ ነው። አሁን ጌታችን ቤተ ክርስቲያንን ለሁለተኛ ጊዜ መጥቀሱ ሲሆን (ማቴ. 16:18 ተመልከት)፤ በዚህ ስፍራ የምናገኘውም ትርጉም፡- «የአማኞች አጥቢያ ማኅበር» የሚል ነው። የጌታችን ደቀ መዛሙርት በአይሁድ ምክራብ ውስጥ ያደጉ እንደ መሆናቸው መጠን፣ የጉባኤ ሥርዓት ለእነርሱ አዲስ አልነበረም።

በሁለት ሰዎች መካከል የግል ጉዳይ ሆኖ የተነሣው ችግር አሁን ጠቅላላው የቤተ ክርስቲያን ምእመን እንዲያውቁት ይፋ ይደረጋል። ምንም እንኳን ባሁኑ ወቅት የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት ርምጃ የተዘነጋ ተግባር ቢሆንም በዚህ ስፍራና በመልእክቶችም ውስጥ ተተኩሮበት እናገኛለን (1ኛ ቆሮ. 5፤ 2ኛ ተሰ. 3:6-16፤ 2ኛ ጢሞ.

2:23-26፤ ቲቶ 3:10 ተመልከት)። በቤት ውስጥ የሚገኙትን ልጆች መቅጣት እንደሚያስፈልግ ሁሉ በቤተ ክርስቲያንም ውስጥ ያሉትን የእግዚአብሔርን ልጆች መቅጣት ተገቢ ነው። ጉዳዩ ወደ ቤተ ክርስቲያን በደረሰበት ወቅት በደሉን የፈጸመው ሰው ገና አእምሮውን ካልቀየረና ንስሐ ካልገባ መቀጣት አለበት። ከእንግዲህ እንደ መንፈሳዊ ወንድም ሊታይ አይችልም፤ ስፍራውን በገዛ ጥፋቱ ለቋልና። አሁን ሊታይ የሚችለው የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ እንዳልሆነ ሰው ነው፤ ይጠላል ማለት ሳይሆን፤ በሞቀው ኅብረት ውስጥ አይታወቅም ማለት ነው።

የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊነትን ጠብቅ (ቁ. 18-20)፡- የአጥቢያ ጉባኤው አባላቱን ለመቅጣት ከመነሣሣቱ በፊት ከሁሉም በላቀ መንፈሳዊ ደረጃው ላይ ቢገኝ መልካም ነው። በመሠረቱ ቤተ ክርስቲያን አባልዋን በምትቀጣበት ጊዜ ራሷን እየመረመረችና ራሷን እያስተካከለች ነው። ጌታችን ስለ ሥልጣን፤ ጸሎትና አምልኮ የሚሉትን ቃላት የጨመረው ለዚህ ነው። ለራሳችን ካልተስተካከልን ሌሎችን ልናስተካከል አንችልም። በጉባኤ ውስጥ የምናስረው (የምንፈቅደው) ማንኛውም ነገር በመጀመሪያ በእግዚአብሔር የተፈቀደ መሆን አለበት። (በማቴዎስ 16:19 ላይ የተሰጠውን ማብራሪያ ተመልከት።)

ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር ቃል ሥልጣን ሥር መተዳደር አለባት። የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ሲባል፤ ሥልጣናቸውን በሚያሳዩ የክርስቲያን ፖሊሶች ቁጥጥር ሥር መዋል ማለት ሳይሆን፤ እግዚአብሔር ከልጆቹ መካከል የሚተላለፈውን ለመመለስ ሲባል በአጥቢያ አካል አማካኝነት ሥልጣኑን በተግባር ላይ ያውለዋል ማለት ነው።

የቃሉ ብቻ ሳይሆን የጸሎትም ሥልጣን መኖር አለበት (ቁ. 19)። በግሪክ «መስማማት» የሚለው ቃል «የመዘመርን ቅንጅትን» ይገልጻል። በጉዳዩ ውስጥ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የምናውቀው በቃሉና በጸሎት ስለሆነ፤ ቤተ ክርስቲያን በደለኛውን ምእመን ለመቅጣት በምትነሣበት ጊዜ በጸሎት መስማማት አለባት።

በመጨረሻም፤ ኅብረት ማድረጉ አስፈላጊ ነው (ቁ. 20)። አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ጌታ በመካከልዋ እንዳለ በመገንዘብ አምልኮ የሚካሄድባት ማኅበረሰብ ልትሆን ይገባል። መንፈስ ቅዱስ በደለኛውንና ቤተ ክርስቲያኒቱን ሊወቅስና በኃጢአት ላይ እንኳ ሊፈርድ ይችላል (የሐዋ. 5)።

ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ታማኝነትን በጥብቅ እንፈልጋለን። «እውነትን በፍቅር መናገር» የእግዚአብሔር መመዘኛ ነው (ኤፌ.

4: 15)። እውነትነት የሌለው ፍቅር ግብዝነት ነው። ዳሩ ግን ፍቅር የጉደለውን እውነት ብናዘወትር የጭካኔ ተግባር ይሆንብናል። ኢየሱስ ሁልጊዜም እውነቱን በፍቅር ያስተምር ነበር። እውነት ቢጎዳንም እንኳ «የወዳጅ ማቁሰል የታመነ» መሆኑ ሊረሳን አይገባም (ምሳሌ 27: 6)።

ይሁንና ትሕትና ከታማኝነት መቅደም እንዳለበት አትዘንጋ። ትዕቢተኛ ክርስቲያን እውነትን በፍቅር ሊናገር አይችልም። የወንድሙን ጥፋቶች የመዋጊያ እንጂ የግንባታ መሣሪያ አድርጎ አይጠቀምም። የዚህም ውጤት የከፋ ክፍፍልና አለመስማማት ነው።

የመጀመሪያው የአዲስ ኪዳን ቤተ ክርስቲያን ውስጣዊ ችግር አለመታመን ነበር (የሐዋ. 5)። ሐናንያና ሰጺራ የቤተ ክርስቲያን ምእመናን ከነበሩት በላይ የላቀ መንፈሳዊ ሕይወት እንዳላቸው አድርገው እንዲያምኑላቸው ለማድረግ ሞከሩ። ከማታለል እንደሚያመልጡ አድርገው በማሰብ፤ ለራሳቸው ዋሹ፤ በጉባኤያቸው ውስጥ ለነበሩ ክርስቲያኖችና ለመሪዎች ብሎም ለመንፈስ ቅዱስ ለመዋሸት ሞከሩ። ውጤቱ ግን ፍርድና ሞት ነበር። ዛሬ እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚገኘውን ግብዝ ሁሉ ላይገድል ይችላል፤ ዳሩ ግን ግብዝነት ቤተ ክርስቲያንን ለመግደል ከፍተኛ አስተዋጽኦ ያደርጋል።

ሁለተኛው ውስጣዊ ችግር (የሐዋ. 6) ሌሎችን ችላ ከማለት የመነጨ ነበር። ምእመናንና መሪዎች ይህንን ችግር በእውነትና በፍቅር ስለተጋፈጡት ውጤቱም በረከት ሆነ። ለበረከት እውነትና ፍቅር ያስፈልጋሉ፤ ሁለቱም ከትሕትና ጋር ሥራ ላይ ሊውሉ ይገባል።

ይቅርታ (18: 21-35)

በትሕትናና ታማኝነት ሁኔታ ውስጥ መኖር ስንጀምር አንዳንድ አደገኛ ሁኔታዎች ሊያጋጥሙን ይችላሉ። ትሕትናና ታማኝነት ይቅርታን እስካላስከተሉ ድረስ የተበላሹ ግንኙነቶች ሊጠገኑና ሊጠናከሩ አይችሉም። ጴጥሮስም እነኝህን ችግሮች ተረድቶ ወደፊት እንዴት ማስተናገድ እንዳለበት ኢየሱስን ጠይቋል።

ይሁንና ጴጥሮስ አንዳንድ ከባድ ስሕተቶችን ፈጽሞአል። በመጀመሪያ ደረጃ፤ ትሕትና ይጉድለው ነበር። ወንድሙ በርሱ ላይ በደል እንደሚፈጽም እርግጠኛ ቢሆንም እርሱ ግን እራሱን በወንድሙ ላይ በደል ሊፈጸም እንደሚችል ሰው አድርጎ አይቆጥርም ነበር። የጴጥሮስ ሁለተኛው ስሕተት፤ ድንበርና መለኪያ መጠየቁ ነው። ፍቅር ባለበት በዚያ ድንበር ወይም የመጠን መለኪያ አይኖርም (ኤፌ. 3: 17-19)። ጴጥሮስ ቢያንስ ሰባት ጊዜ ያህል ይቅርታን ከሰጠ ትልቅ

ፍቅርና እምነት እንዳሳየ መስሎት ነበር። የአይሁድ መምህራን (ረቢዎች) ደግሞ ሦስት ጊዜ ይቅር ማለት እንደሚበቃ ያስተምሩ ነበር።

«እስከ ሰባ ጊዜ ሰባት» (490 ጊዜያት) የሚለው የጌታችን ምላሽ ጴጥሮስን ሳያስደንቀው አልቀረም። እስከዚያ ድረስ በርካታ ጥፋቶችን ማን ሊመዘግብ ይችላል? ኢየሱስም የሚለው ይህንኑ ነበር፡- ፍቅር «በደልን አይቆጥርም» (1ኛ ቆሮ. 13:5)። ያንን ያህል ወንድማችንን ይቅር ባልን ጊዜ ይቅርታ የማድረግ ልማድ ይኖረናል።

ይሁን እንጂ ኢየሱስ የግድየለሽነት ወይም ከአንገት በላይ ይቅርታ እንድናደርግ እያስተማረ አልነበረም። የክርስቲያን ፍቅር ዕውር አይደለም (ፊልጵ. 1:9-10)። ክርስቶስ የሚፈልገው ይቅርታ ከቅጥር 15-20 ውስጥ በሰጣቸው መመሪያዎቹ ላይ የሚመሠረት ነው። አንድ ወንድም አንድን ኃጢአት ደጋግሞ የመሥራት በደል ቢፈጽም፣ አፍቃሪና ይቅር ባይ ልብ ባላቸው ወንድሞቹ ማጽናኛና፣ ያንኑን ኃጢአት ድል የሚነሳበትን ብርታትና ኃይል እንደሚያገኝ አያጠራጥርም። ወንድማችንን የምንኩንንው ከሆነ ወደ ባለ በደል እንገፋለን። የፍቅርና የይቅርታን ሁኔታዎች ብንፈጥርለት ግን እግዚአብሔር በሕይወቱ ከሁሉም የላቀ ተግባር እንዲፈጽም ልንረዳው እንችላለን።

ምሳሌው የይቅርታን ኃይል ያሳያል። ደኅንነት ሙሉ በሙሉ የጸጋ ስጦታ ስለሆነና በምንም ዓይነት ቅድመ-ሁኔታ ላይ ስለማይመሠረት፣ ይህ ምሳሌ የሚናገረው ስለ ደኅንነት እንዳልሆነ መረዳት ጠቃሚ ነው። የእግዚአብሔርን ይቅርታ እንደ ጊዜያዊ ነገር መቀጠሩ የመጽሐፍ ቅዱስን ዓይነተኛ እውነት ማበላሸት ነው (ሮሜ 5:8፤ ኤፌ. 2:8-9፤ ቲቶ 3:3-7)። ምሳሌው የሚያመለክተው በወንድማማች መካከል ስለሚደረግ ይቅርታ እንጂ ደኅንነትን ባላገኙ ኃጢአተኞችና በእግዚአብሔር መካከል ስላለው ጉዳይ አይደለም። በዚህ ክፍል ውስጥ አጽንዖት የተደረገው ወንድም ወንድሙን ይቅር በሚልበት ጉዳይ ላይ ነው (ቁ. 15 እና 21)።

በዚህ ምሳሌ ውስጥ የምናገኘው ዋነኛው ይቅር ባይ በይቅርታ ሂደቱ ውስጥ ሦስት ደረጃዎችን ያልፋል።

በዕዳ ውስጥ ነበር (18:23-27)፡- ይህ ሰው የንጉሡን ገንዘብ ይዘርፍ ነበርና ሒሳቡ በተመረመረ ጊዜ ጉዳ ገሃድ ወጣ። በፍልስጥኤም አገር ጠቅላላ ዓመታዊ ግብር 800 መክሊት ስለነበር ይህ ሰው የቱን ያህል ታማኝነቱን እንዳጉደለ መመልከት ይቻላል። ይህም በዛሬው የገንዘብ መጠን ሲሰላ 60 ሚሊዮን ያህል ብር ነበር።

ይሁንና ይህ ሰው ከዕዳው የሚላቀቅ መስሎት ነበር። ለንጉሡም በተወሰነ የጊዜ ገደብ ውስጥ ዕዳውን ከፍሎ ለመጨረስ እንደሚችል ነገረው። በዚህ ስፍራ ሁለት ኃጢአቶች ፊት ለፊት ይታያሉ፡- ትዕቢትና የእውነተኛ ንስሐ መታጣት። ሰውየው ያፈረው ስለተደረሰበት እንጂ ገንዘቡን በመስረቱ አልነበረም። በመሆኑም፡ ለንጉሡ ገንዘቡን ለመክፈል የሚበቃ ዓቅም ያለው መሰለው። በዘመኑ ምጣኔ-ሀብት አንድ ሰው አንዲት መክሊት ለማግኘት ለ20 ዓመታት በትጋት መሥራት አለበት። ሰውየው የእልፍ መክሊት ወይም የ10ሺ መክሊት ባለ ዕዳ እንደነበረ በማቲ. 18:24 እንመለከታለን።

ከአንድ ነገር ማለትም ከንጉሡ ርኅራኄ በስተቀር ጉዳዩ ተስፋ የሚጣልበት አልነበረም። የጠፋውን ገንዘብ አሰላና ባሪያውን በይቅርታ አሰናበተው። ይህም ማለት ሰውየው በነፃ ስለተለቀቀ እርሱና ቤተሰቦቹ ባለዕዳዎች ወደሚታገሩበት እስር ቤት አይገቡም ማለት ነበር። ይህ ጌታው በንጹሕ ፍቅርና ምሕረት ያደረገለት እንጂ ባሪያው ለዚህ ይቅርታ የሚበቃ ሆኖ አልነበረም።

እርሱም በተራው ገንዘብ አበድሮ ነበር (18:28-30)፡- ባሪያው ዕዳው ይቅር ተብሎለት ከንጉሡ ቢሮ ሲወጣ መቶ ዲናር ዕዳ ያለበትን አንድ ባሪያ አገኘ። በዘመኑ የማሃከለኛ ሠራተኛ የዕለት ምንዳ አንድ ዲናር ስለነበር ይህ ዕዳ እርሱ ከንጉሡ ከወሰደው ጋር ሲነጻጸር ከቀጥሮ የሚገባ አልነበረም። በነፃ የመለቀቁን ዜና በማብሰርና ከንደኛው ጋር ሐሜት በማድረግ ምትክ ያዘና «ክፈለኝ» በማለት ያስገድደው ጀመር። ባለዕዳውም እርሱ ለንጉሡ የሰጠውን ዓይነት ምላሽ አቀረበ፡- «ታገሠኝ፤ ሁሉንም እከፍልሃለሁ» አለ። ነገር ግን ፍትሕን ያላወቀው ባሪያ ሌሎች እንዲያደርጉለት የሚፈልገውን ነገር ለሌሎች ሊያደርግ አልፈቀደም።

ምናልባትም ሰውየውን ወደ ወጎኒ የማውረድ ሕጋዊ መብት ሊኖረው ቢችልም ግብረ-ገባዊ መብት አልነበረውም። እርሱ ለራሱ ይቅር ተብሎ ሳለ ባልንጀራውን ባሪያ ይቅር ማለት አልነበረበትምን? እርሱና ቤተሰቡ ከወጎኒ ቤት ሐፍረትና ሥቃይ ተርፈዋል። እርሱስ በተራው ባልንጀራውን ማትረፍ አልነበረበትምን?

ወደ ወጎኒ ወረደ (18:31-34)፡- ንጉሡ በመጀመሪያ ከወጎኒ ነፃ አውጥቶት ነበር፤ ዳሩ ግን ባሪያው ራሱን በራሱ ወደ እስር ቤት ለመጣል በቃ። ባሪያው ሕግን በመጠቀም ባልንጀራውን ወደ ወጎኒ አስገብቶት ነበር። እነሆ ንጉሡም «እንግዲህ በፍትሕ ለመኖር ትፈልጋለህ ማለት ነውን?» በማለት ከጠየቀው በኋላ እራሱ መልሱን በመስጠት፡ «አዎ፤ በፍትሕ ትዳኛለህ! ይህን ክፉ ባሪያ ወደ ወጎኒ አውርዱትና አሠቃዩት።

ለሌሎች እንዳደረገው አደርግበታለሁ» ሲል ፈረደበት። (ፍርዱ የተሰጠው በቤተሰቡ አባላት ሁሉ ላይ እንደሆነ የተጠቀሰ ነገር የለም። በሌላው ባሪያ ላይ በደል የፈጸመውና የንጉሡን ቸርነት ችላ ያለው እርሱ ነበር።)

እጅግ የከፋው የዓለም ወገኒ ቤት ይቅር የማይል ልብ ነው። ሌሎችን ይቅር የማንል ከሆነ፤ ራሳችንን በራሳችን ወገኒ ቤት ውስጥ ከማጉርና የሥቃይ ሕይወት ከመምራት የላቀ ተግባር ልንከውን አንችልም። በአገልግሎቴ ካገኘኋቸው እጅግ ምስኪን ሰዎች መካከል አንዳንዶቹ ሌሎችን ይቅር የማለት ጸጋ የራቃቸው ነበሩ። የበደሏቸውን ሰዎች የመጉጃ መንገድ በማሰላሰል ጊዜያቸውን ያሳልፋሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ እነዚህ ሰዎች ከራሳቸው በስተቀር ማንንም የሚጎዱ አልነበሩም።

የዚህ ሰው ጥፋት ምን ነበር? ይህ የብዙዎችም ግብዝ ክርስቲያኖች ችግር ነው፤ ይቅርታን የተቀበሉ ቢሆኑም በሙሉ ልባቸው በትክክል ይቅርታ የማለት ልምድ የላቸውም። በመሆኑም የበደሏቸውን ሰዎች ይቅር የማለት ብቃት የላቸውም። ሁልጊዜም የራሳችን የሆነውን ነገር በመሻት ከፍትሕ አኳያ ብንመላለስ ራሳችንን ከወገኒ ቤት እንከታለን። ዳሩ ግን እግዚአብሔር የሰጠንን ለሌሎች እያካፈልን ይቅርታ በማድረግ ብንኖር ነፃነትና ደስታ ይኖረናል። ጴጥሮስ ትክክለኛው የይቅርታ መለኪያ ምን ያህል እንደሆነ ጠይቆ ነበር፤ ኢየሱስ ግን መለኪያውን ትቶ ይቅርታን እንዲለማመድ ነገረው።

የጌታችን ማስጠንቀቂያ ጠበቅ ያለ ነው። እግዚአብሔር የሚያድነው ሌሎችን ይቅር የሚሉትን ብቻ ነው አላለም። የዚህ ምሳሌ ዐቢይ መልእክት የተቃጣው ደኅንነት ላላገኙት ኃጢአተኞች ሳይሆን፤ በዳኑ ወንድማማቾች መካከል የሚደረገውን የይቅርታ ልውውጥ በማስመልከት ነው። ኢየሱስ ትሑትና ንስሐ የሚገባ ልብ እስከሌለን ድረስ፤ እግዚአብሔር ይቅር ሊለን እንደማይችል በመግለጽ አስጠንቅቆናል። ሌሎችን በምናስተናግድበት መንገድ የልባችንን እውነተኛ ገጽታ ገሃድ እናወጣለን። ልባችን ትሑትና ንስሐ የሚገባ ከሆነ ወንድሞቻችንን በደስታ ይቅር እንላለን። ዳሩ ግን ትዕቢትና የብቀላ ጥማት ባለበት ስፍራ እውነተኛ ንስሐ ሊስተዋል አይችልም፤ ይህም እግዚአብሔርን ይቅር ከማለት ያግደዋል።

በሌላ አባባል፤ የእግዚአብሔርን ወይም የሌሎችን ይቅርታ መቀበሉ ብቻ በቂ አይደለም። ትሑታን እንዲያደርገንና በገርነት ሌሎችን ይቅር ለማለት እንዲያስችለን ያንኑ የተቀበልነውን ይቅርታ በልባችን መለማመድ አለብን። በምሳሌው ውስጥ የቀረበው ባሪያ የጠለቀ የይቅርታና የትሕትና

ልምድ አልነበረውም። «ከወጥመዱ በማምለጡ» ይደሰት እንጂ ከቶውንም ንስሐ አልገባም ነበር።

«እርስ በርሳችሁም ቸሮችና ርኅሩኖች ሁኑ፥ እግዚአብሔርም ደግሞ በክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ ይቅር ተባባሉ» (ኤፌ. 4:32)። «ማንም በባልንጀራው ላይ የሚነቅፈው ነገር ካለው፥ ይቅር ተባባሉ፤ ክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ እናንተ ደግሞ እንዲሁ አድርጉ» (ቂላ. 3:13)።

የንጉሡ ትእዛዛት

ማቴዎስ 19: 1-15

ንጉሡ ከሕዝቡ ፈቀቅ ብሎ የሚያሳልፋቸው ጊዜያት ሊያከትሙ ተቃርበው ነበር። ይሁንና የባላንጣዎቹ ተቃውሞዎች በይበልጥ ሥር እየሰደዱ ይሄዱ ነበር። እነዚህም ተቃውሞዎች በመያዙና በመሰቀሉ ከፍጻሜ ደርሰዋል። የሃይማኖት መሪዎች ቀደም ብለው በሰንበትና በምልክቶች ላይ ጥያቄ በማቅረብ ሊያጠምዱት ቢሞክሩም አልተሳካላቸውም ነበር። በዚህ ጊዜ ደግሞ እጅግ አከራካሪ በሆነው በፍች ጉዳይ ሊያጠምዱት ተጣጣሩ።

ለዛሬውም ጊዜ ቢሆን ይህ ርእሰ-ጉዳይ አከራካሪ ነው። የፍች አጋዛዊ ስሌት ከሕዝቡ ቍጥር ጋር ሲነጻጸር እያሻቀበ ከመሄዱም በላይ (ይህ መጽሐፍ በተጻፈበት ወቅት ከእያንዳንዳቸው 1.8 ጋብቻዎች አንድ ፍች ታይቷል)፤ ፍች የክርስቲያን መሪዎችን ቤት ሳይቀር እያመሰ ይገኛል። ይህንን በመመልከት ሳይሆን አይቀርም አንድ ግለሰብ፡- «ሰዎች የሚጋቡት ለሚከፋ ወይም ለሚሻል ተግባር ሊሆን ይችላል፤ ለዘለቄታ ግን አይደለም» ያለው። አሁንም ኢየሱስ ስለዚህ ርእሰ-ጉዳይ ያስተማረውን መመርመር አለብን። ጋብቻንና ፍችን በተመለከተ አራት የተለያዩ ሕግጋትን ገልጾአል።

ቀዳሚው የፍጥረት ሕግ (19: 3-6)

ወደ ዘዳግም በመሄድ ፈንታ ኢየሱስ ራቅ ብሎ ወደ ዘፍጥረት ይሄዳል። እግዚአብሔር የመጀመሪያውን ጋብቻ በሚመሠርትበት ጊዜ ያደረገው ነገር ለወንዱና ለሴቱ ቀና አመለካከት እንዳለው ግጤት ትምህርት ይሆናል። ጋብቻን ከእግዚአብሔር ፍጹም ሕግ አኳያ ከመሠረትን ስለ ፍች ሕግጋት መጪነቅ የለብንም።

ጋብቻና ምክንያቱ፡- በፍጥረት ውስጥ «መልካም» ያልሆነው ነገር የወንዱ ብቸኝነት ነበር (ዘፍ. 2: 18)። ሴቲቱ የተፈጠረችው ይህንን ብቸኝነት ለማቃለል ነበር። ከእርሱ ጋር የሚስተካከልና ምልዓትን የሚያገኝበት ዓይኛ ያስፈልገው ነበር። እግዚአብሔርም ይህን ታሟላለች ብሎ ያሰባት ሐዋንን ነበር።

ጋብቻ የትውልድ ሐረግ እንዲቀጥል ያደርጋል። እግዚአብሔር ለመጀመሪያዎቹ ተጋቢዎች የሰጠው ሥልጣን፡- «ብዙ፥ ተባዙ፥ ...» የሚል ነበር (ዘፍ. 1: 28)። የወሲብ ተግባር በጋብቻ ውስጥ እንዲፈጸም

እግዚአብሔር ከመጀመሪያው አዝዞአል። የፍቅር ቃል ኪዳን ባለበት ጋብቻ ውስጥ ወሲብ የትውልድን ሐረግ የሚቀጥልና ገንቢ ተግባር የሚያከናውን ሊሆን ይችላል። ከጋብቻ ውጭ ግን ወሲብ የጥፋት ምክንያት ነው።

በወሲብ ኃጢአት ላለመውደቅ ጋብቻ አንዱ መንገድ ነው (1ኛ ቆሮ. 7:1-6) በመሠረቱ አንድ ሰው ምኞቱን ለመፈጸም ብቻ ጋብቻ መፈጸም የለበትም። ከማግባቱ በፊት የምኞት ኃጢአት የነገሠበት ከሆነ፣ ካገባም በኋላ ምኞቱ እንደሚቀጥል የታወቀ ነው። በመሆኑም ጋብቻ ከምኞት ጋር ተጓዳኝነት ያላቸውን የግል ችግሮች በሙሉና እስከናካቴው እንደሚያስወግድ ተደርጎ መቆጠር የለበትም። ዳሩ ግን ጋብቻ እግዚአብሔር ወንዱና ሴቷ ሥጋዊ የወሲብ እርካታ እንዲጋሩ ያዘጋጀበት መንገድ ነው።

ጳውሎስ በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል የሚገኘውን የጠበቀ ግንኙነት ለማመልከት የጋብቻን ማብራርያ ተጠቅሟል (ኤፌ. 5:22-23)። ሔዋን ከአዳም ጎን እንደተወሰደች ሁሉ (ዘፍ. 2:21) ቤተ ክርስቲያንም ከክርስቶስ መስቀል መከራና ሞት ተወልዳለች። ክርስቶስ ቤተ ክርስቲያኒቱን ይወዳታል፤ በቃሉ ይመግባታል፤ ያነጻታል፤ ይንከባከባታል። ክርስቶስ ከቤተ ክርስቲያኒቱ ጋር የሚያደርገው ግንኙነት እያንዳንዱ ባል ሊከተለው የሚገባው መልካም ምሳሌ ነው።

የጋብቻ ባሕርያት፡- ኢየሱስ ወደ መጀመሪያው የዔድን ገነት ሕግ የኋሊት በመጓዝ የጋብቻን እውነተኛ ባሕርያት ለአድማጮቹ ያስታውሳል። እነዚህን ባሕርያት ካወቅን ደስታና ዘለቂታ ያለበትን ጋብቻ እንዴት እንደምንመሠርት የተሻለ ግንዛቤ ይኖረናል።

በመለኮት የተደነገገ ጥምረት፡- ጋብቻን የመሠረተው እግዚአብሔር እንደመሆኑ፣ ባሕርዩንና ሕግጋቱን ሊቆጣጠር የሚችለውም እርሱ ብቻ ነው። እግዚአብሔር የመሠረተውን ነገር ማንኛውም የሕግ ችሎት ሊለውጥ አይችልም።

ሥጋዊ ጥምረት፡- ወንዱና ሴቷ «አንድ ሥጋ» ይሆናሉ። ባልና ሚስት አንድ አሳብና አንድ ልብ የመያዛቸው ጉዳይ አስፈላጊ ሲሆን፣ በጋብቻ ውስጥ መሠረታዊው ጥምረት ሥጋዊ ነው። ወንዱና ሴቷ በጋብቻ ውስጥ «አንድ መንፈስ» ቢሆኑ፣ መንፈስ ሞትን ስለማያውቅ፣ ሞት ጋብቻቸውን አያፋልሰውም ማለት ነው። ወንዱና ሴቷ ባይስማሙ፣ «ባይጣጣሙ» እና አብረው ለመጓዝ ባይችሉ እንኳ ጥምረቱ ሥጋዊ በመሆኑ አሁንም በጋብቻ ሕይወት ውስጥ ናቸው።

ቋሚ ጥምረት፡- እግዚአብሔር በመጀመሪያ ያቀደው አንድ ወንድና አንዲት ሴት አንዷን ሕይወት በጋርየሽ እንዲያሳልፉ ነበር። በእግዚአብሔር ቀዳሚ ሕግ ውስጥ «የሙከራ ጋብቻ» የሚባል ነገር አልነበረም። የእግዚአብሔር ሕግ ባልና ሚስት ለግል ምንም ነገር ሳያስቀሩ ጋብቻ ውስጥ እንዲገቡ ይጠይቃል።

በአንድ ወድና ባንዲት ሴት መካከል የሚደረግ ጥምረት፡- እግዚአብሔር ሁለት ወንዶችና አንዲት ሴት ወይም ሁለት ሴቶችና አንድ ወንድ፤ እንደዚሁም ሁለት ወንዶች፤ ወይም ሁለት ሴቶች ብቻ አልፈጠረም። አንዳንድ የሥነ-ልቦናና የሕግ ጠብብት ምንም ቢሉ፡ «የቡድን ጋብቻዎች፡» «የወንድ ጋብቻዎች» (ወንድ - ወንድን የሚያገባበት) እንዲሁም ሌሎች አፈንጋጭ የጋብቻ ክንውኖች ከእግዚአብሔር ቃል ጋር በቀጥታ የሚቃረኑ ናቸው።

ሰባተኛው ትእዛዝ (5:27-30)

ኢየሱስ ሰባተኛውን ትእዛዝ በዚህ ውይይት ውስጥ ባያነሳውም በተራራው ስብከቱ ውስጥ ጠቅሶታል (5:27-32)። እስኪ የተናገረውን እንመርምር።

ኢየሱስና የአዲስ ኪዳን ጸሐፊዎች «አታመንዝር» የሚለውን ቃል ሥልጣን ያጸድቃሉ (ዘጸ. 20:14)። ሴሰኝነት የተለያዩ የወሲብ ኃጢአቶችን የሚያጠቃልል ሲሆን (ማር. 7:21፤ ሮሜ 1:29፤ 1ኛ ቆሮ. 6:13 ተመልከት)፤ ማመንዝር ያገቡትን ሰዎች ብቻ የሚያመለክት ይመስላል። ያገባ ሰው (ሴት) ከትዳር ንደኛው ውጭ የግብረ-ሥጋ ግንኙነት በሚፈጽምበት ጊዜ ይህ ማመንዝር ነው። ይህም ስሕተትና ኃጢአት እንደሆነ እግዚአብሔር በግልጽ አውጇል። ማመንዝርን ጨምሮ፤ በወሲብ ኃጢአቶች ላይ አዲስ ኪዳን በርካታ ማስጠንቀቂያዎችን ያስተላልፋል (የሐዋ. 15:20፤ 1ኛ ቆሮ. 6:15-18፤ ገላ. 5 ከቀጥር 19 ጀምሮ፤ ኤፌ. 4፤ ከቀጥር 17 ጀምሮ፤ 5:3-12፤ ቂላ. 3:5፤ 1ኛ ተሰ. 4:3-7፤ ዕብ. 13:4)።

ይህ ትእዛዝ የወሲብን ቅድስና ያጸድቃል። እግዚአብሔር ፈጥሮታል፤ እግዚአብሔር ይንከባከበዋል፤ ሕጉንም ሲጥሱበት ቅጣት ያመጣል። ከአሠርቱ ትእዛዛት ውስጥ እንታዘዛቸው ዘንድ ዘጠኙ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተደግመው ተጽፈውልናል። (ሰንበትን የመጠበቅ ትእዛዝ የተሰጠው ለእስራኤላውያን ብቻ ስለነበር ዛሬ ከቤተ ክርስቲያን ጋር የሚዛመድ አይደለም።) ዛሬ «ከጸጋ በታች» ስላለን የእግዚአብሔርን ሕግ ልንተላለፍና ያለ ቅጣትም ልናመልጥ የምንችል አይምስለን። «ሴሰኞችንና አመንዝሮችን ግን እግዚአብሔር ይፈርድባቸዋል» (ዕብ. 13:4)።

ይሁን እንጂ፡ ኢየሱስ ስለ ዝሙት የሚያቀርበውን ገለጻ እጅግ ወደ ጠለቀ ደረጃ ያደርሰዋል። ዝሙት የልብም የሰውነትም ኃጢአት ሊሆን እንደሚችል አመልክቷል። ሰውነትን ብቻ መቆጣጠሩ በቂ አይደለም፤ ውስጣዊ አሳቦችንና መሻቶችንም ልንቆጣጠር ይገባል። ሴትን በምኞት ዓይን መመልከት በልብ ዝሙትን መፈጸም ነው። ይህም ማለት አንድን ቆንጆ ሰው ወይም ምስል ልናደንቅ አንችልም ማለት አይደለም። ይህንን ያለ ኃጢአት ልናደርግ እንችላለን። የምናመነዝረው ምኞታችንን ለማርካት በሚሻ ስሜት የተመለከትን እንደሆነ ነው፤ በልባችን እናመነዝራለን።

እግዚአብሔር የፈቀደው የወሲብ ሕይወት የሚጀምረው ከልብ ነው። በአመዛኙ ዕይታና ስሜት በወሲብ ኃጢአት ለመዘፈቅ የመጀመሪያዎቹ ደረጃዎች ስለሆኑ ኢየሱስ ዓይንንና እጅን ጠቅሶአል። የሚናገረው ስለ ውስጣዊ መሻቶች እንደመሆኑ፤ ሥጋዊ ቀዶ-ጥገና እንድናካሂድ አላዘዘንም። ከሕይወታችን ውስጥ ማንኛውንም ትክክለኛ ያልሆነውን መሻት የሚያቀማል ነገር ለማስወገድ ከኃጢአት ጋር የጠበቀ ትግል እንድናካሂድ አዝዘናል። «ጽድቅን መራብና መጠማት» አለብን።

ኢየሱስ የቀድሞውን የዔድን ገነት የጋብቻ ሕግም ሆነ፤ ሰባተኛውን ሕግ አልሻረም። እርሱ ያስተማረው ትምህርት ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር ፍጥረትና በሥነ-ምግባር ሕግ ላይ የተመሠረተ ነበር።

ሙሴ ስለ ፍች የሰጠው ሕግ (19፡7-8)

በ«ሃይማኖት ጉዳይ ላይ እንደሚሟገቱ» እንደ በርካታዎቹ ሰዎች ሁሉ፤ እነዚህ ፈሪሳውያን እውነትን የማግኘት ፍላጎት አልነበራቸውም። ፍላጎታቸው ራሳቸውንና የሚያምኑበትን ነገር መከላከል ብቻ ነበር። በዘዳግም 24፡1-4 ስለተጠቀሰው የአይሁድ የፍች ሕግ እንዲጠይቁ የገፋፋቸውም ይኸው ነበር።

በዚህ ክፍል ውስጥ ሙሴ አንድ ትእዛዝ ብቻ ይሰጣል፤ ይኸውም፡ አንዲት ያገባች ሴት በሌላ ባል ከረከሰች ወዲያ ወደ ቀድሞ ባሏ ልትመለስ አትችልም የሚል ነው። ሙሴ ተጋቢዎች እንዲፋቱ አላዘዘም፤ ፈቀደላቸው እንጂ። ባል ለተፈታቸው ሚስቱ ሕጋዊ የፍች ወረቀት እንደሚሰጥና ዳሩ ግን ሴትየዋ ሌላ ሰው ካገባች በኋላ ወደ ቀድሞ ባሏ ልትመለስ እንደማትችል አዝዞአል።

ይህ ምንኛ ጥበብ ያለበት ሕግ ኖሯል! በመጀመሪያ ደረጃ፡ ባል ሚስቱን ዳግም የማግኘት ዕድል ስለሌለው በጥድፍና ከማባረሩ በፊት ደጋግሞ ማሰብ ነበረበት። በተጨማሪም፡ (ሁሉም ሰው ሕጋዊ ሰነድ የመጻፍ ችሎታ ስለሌለው፡) የፍችውን ጽሑፍ የሚያዘጋጅ ሰው ማፈላለጉ ጊዜ ስለሚወስድ፤ በዚያ የጊዜ ገደብ ውስጥ የተለያዩት ሰዎች ሊታረቁ

ይችሉ ነበር። ፈሪሳውያን የሙሴን ሕግ እንደ ትእዛዝ አድርገው ይተረጉሙት ነበር። ኢየሱስ ግን ሙሴ ፈቃድ ከመስጠት የበለጠ ነገር እንዳላደረገ ግልጽ አድርጓል።

ዳሩ ግን ሙሴ በሴትዮዋ «የሐፍረት ነገር» ሲገኝ ሲል ምን ማለቱ ነው? በዕብራይስጡ መጽሐፍ፣ «የሆነ ራቂትነት» ይላል፤ ይህ ግን የወሲብን ኃጢአት ብቻ የሚያመለክት አይደለም። ሐረጉ «የሐፍረት ነገር» ከሚለው ጋር ተመጣጣኝ ነው (ዘፍ. 2:25፤ 3:7፤ 10 ተመልከት)። የመጀመሪያው ምእተ-ዓመት ዝነኛ ምሁራን የነበሩትን የረቢ ሒሊልን እና የረቢ ሻማይን ተከታዮች በመከፋፈል ሁለት የአመለካከት ዘይቤዎችን የፈጠረው ይኸው አተረጓጎም ነው። ሒሊል እጅግ ልል የሆነ አመለካከት በመያዝ ባል ሚስቱን ከሞላ-ጉደል በማንኛውም ዓይነት ምክንያት ሊፈታ ይችላል ሲሉ፤ ሻማይ ግን ጠበቅ ያለውን አቋም በመያዝ፣ ሙሴ ይናገር የነበረው ስለ ወሲብ ኃጢአት ብቻ ነው ብለዋል። ታዲያ ኢየሱስ ከእነኚህ ከሁለቱ የትኛውንም አቋም ቢይዝ የተወሰኑትን ሰዎች እንደሚያስቀይም የታወቀ ነው።

ለአይሁዶች የተሰጡ በርካታ የጋብቻ ሕግጋት ስለነበሩ፣ አንድ ዓይነት ፍንጭ ለማግኘት እነዚሁን ሕግጋት መመርመር አለብን። ለምሳሌ አንድ ሰው ሚስት ቢያገባና ክብረ-ንጽሕና ባይኖራት፣ ኃጢአቷን በመግለጥ በድንጋይ ሊያስወግራት ይችላል ነበር (ዘዳ. 22:13-21)። ለዚህ ግን መረጃ ሊኖረው ይገባል፤ መረጃ ከሌለው ቅጣት ይሰጠውና ዘመኑን ሁሉ ከሴቲቱ ጋር ለመኖር ይገደድ ነበር። ሕጉ ለሴቲቱም ለወንዱም እኩል ጥበቃ ያደርግ ነበር።

አንድ ሰው የሚስቱን ታማኝነት ቢጠራጠር በዘጉልቁ 5 ከቁጥር 11 ጀምሮ የተሰጠውን ደረጃ ይከተል ነበር። ዛሬ የካህናት አገልግሎትም ሆነ የመገናኛ ድንኳን ስለሌለ፣ ያንኑ (የመለኮታዊ ፍርድ አካላት የሚገኙበትን) ደረጃ ልንከተል አንችልም።

የሙሴ ሕግ ዝሙት የፈጸሙ ሰዎች በሞት እንዲቀጡ የሚደነግግ መሆኑን ልብ በል (ዘዳ. 22:22፤ ዘሌ. 20:10)፤ የጌታችን ጠላቶች እርሱን ለማጥመድ በሚጣጣሩበት ወቅት ይህንኑ ሕግ ጠቅሰዋል (ዮሐ. 8:1)። በብሉይ ኪዳን ውስጥ ዝሙት በመፈጸሙ ምክንያት ስለተወገረው ሰው የሚናገር ታሪክ ባናገኝም ሕጉ የተቀደሰ ሕግ ነበር። አይሁዶች ዘማዊ ሚስቶቻቸውን ከመውገር ይልቅ ይፈቷቸው እንደነበር ዮሴፍ ከወሰደው እርምጃ ልንረዳ እንችላለን (ማቴ. 1:18-25)።

እግዚአብሔር ዝሙትን የሚሠራ ሰው (ሴት) እንዲወገር ያዘዘው ለምን ነበር? ዝሙት የማኅበረሰብና የቤተሰብን መሠረት ስለሚያናጋ

ሰዎችን ከዚህ እኩይ ድርጊት ለማስጠንቀቅ እንደ ምሳሌ አድርጎ መጠቀሙ ነበር። በባበረተሰቡና በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ጽኑ መሠረት እንዲኖር ከተፈለገ በጋብቻ ጊዜ ቃል ኪዳን መጋባት፣ እርስ በርስና ለእግዚአብሔርም ታማኝነትን ማሳየት አስፈላጊ ይሆናል። ተስፋ የተሰጠው አዳኝ የሚመጣው በእርሷ በኩል ስለነበር እግዚአብሔር እስራኤልን ጠብቆ ማቆየት ነበረበት። ፍች የሕዝቡን ሕይወት ስላዳከመና የመሢሔን ልደት ስለተፈታተነው እግዚአብሔር አውግዞታል (ሚል. 2: 10-16 ተመልከት)።

ዳሩ ግን ከፍተኛው ቅጣት የሚመጣበት ሌላ ምክንያት ነበር። ፍች ለሌላው ወገን ዳግም የማግባትን ነፃነት ይሰጥ ነበር። ጋብቻ ሥጋዊ ጥምረት እንደመሆኑ (ሮሜ 7: 1-3)፣ በሞት ይፈታል። እስራኤላውያን ትውልዶቻቸውን ለማቆየት በጤናማ የቤተሰብ ሕይወት መቀጠላቸው አስፈላጊ ነበር (ዘኁ. 36)።

ይህን ክፍል ከመደምደማችን በፊት አንድ የመጨረሻ እውነታን ልብ ልንል ይገባል፡- ሙሴ በዘዳግም 24 ውስጥ የፈቀደው ፍች የመጀመሪያውን የጋብቻ ግንኙነትን እጅጉን ጎድቶታል። እግዚአብሔር ሴቲቱ ዳግም እንድታገባ ፈቅዶላታል፤ ዳግም ጋብቻዋም እንደ ዝሙት አልተቆጠረም ነበር። ሁለተኛ ጊዜ ያገባችው ሰው «ባል» እንጂ አመንዝራ አልተባለም። ይህም የሳምራዊቷ ሴት አምስት ባሎችን አግብታ ስታበቃ፣ ባልዋ ካልሆነው ሰው ጋር ለመኖር የቻለችበትን ሁኔታ ያስረዳል (ዮሐ. 4: 16-18)። እነዚያ አምስቱም ጋብቻዎች ሕጋዊና መጽሐፍ ቅዱሳዊ ይመስላሉ።

ይህም ማለት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ፍች የጋብቻን ግንኙነት ይጎዳዋል ማለት ነው። ሰው በራሱ ሕግጋት ይህንን ግንኙነት ሊያፈርስ አይችልም፤ እግዚአብሔር ግን ሊያፈርስ ይችላል። ሰዎችን በአንድነት የሚያጣምሩትን ሕግጋት የሰጠው እግዚአብሔር ለማለያየትም ሕግጋትን ሊሰጥ ይችላል። እግዚአብሔር ሊያደርገው ይችላል፤ ሰው ግን በምን ዓቅሙ!

በመጨረሻም፣ ኢየሱስ ይህ ሙሴ ስለ ፍች የሰጠው ሕግ በእግዚአብሔር በኩል የሰዎቹን ችግር ለማቃለል የተወሰደ እርምጃ መሆኑን ገልጾ ያደርጋል። የመጀመሪያው የእግዚአብሔር ሕግ ለፍች ምንም ስፍራ አልነበረውም፤ ያ ሕግ የተሰጠው ሰው ግን በኃጢአት ከመውደቁ በፊት ነበር። አንዳቸው ወይም ሁለቱም ከውጭ እርካታን በመፈለግ ኃጢአት እየፈጸሙና ባለማቋረጥም እየተጋጨ ከሚኖሩ በፍች ይለያዩ ዘንድ እግዚአብሔር ፈቀደ። ይህም ዳግም የማግባትን መብት

ያካተተ ነበር። ፈሪሳውያን ዳግም የማግባቱ ጉዳይ አጠያያቂ ስላልነበር በዚህ ላይ ጥያቄ አላነሡም። የተፋቱ ባልና ሚስት ሌላ የትዳር ጓደኛ መፈለግ እንደሚችሉ ያምኑ ነበር፤ ይህም ሙሴ የፈቀደው ነበር።

የጌታችን የጋብቻ ሕግ (19:9-12፤ 5:31-32)

ኢየሱስ፡ «እኔ ግን እላችኋለሁ» ማለቱ፡ የጋብቻን ሕግጋት ሊመሠርት ወይም ሊለውጥ የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ መሆኑን ሲገልጽ እንዲሁም፡ እግዚአብሔርነቱን (አምላክነቱን) መግለጹ ነበር። በመሆኑም ጋብቻ በወሲብ ኃጢአት ብቻ ሊፈርስ የሚችል ቋሚ ጥምረት መሆኑን አውጇል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ አመንዝራነት ወይም ሴስኝነት የሚለው ቃል በርካታ የወሲብ ኃጢአቶችን ያጠቃልላል። ኢየሱስ የሚናገረው ስላገቡት ሰዎች ስለሆነ፡ «ሁለት ያላገቡ ሰዎች የሚፈጽሙት የወሲብ ኃጢአት» የሚለው የአመንዝራነት ድንጋጌ አባባል እዚህ ተፈጻሚነት አይኖረውም። በበለፃም አሳችነት አመንዝራነትን የፈጸሙት እነዚያ 23 ሺህ ሰዎች (ዘኁ. 25) በሙሉ ያላገቡ ናቸው ብለን ልናምን እንችላለን? በሐዋርያት ሥራ 15:20፤ 29 ላይ የቀረበውስ ምክር ላላገቡ የቤተ ክርስቲያን አባላት ብቻ የተላከ ነውን?

ጋብቻ በሥጋዊ እክል ማለትም በሞት ወይም በወሲብ ኃጢአት ብቻ ሊፈርስ የሚችል ቋሚ ሥጋዊ ጥምረት ነው። (ግብረ-ሰዶምና ከእንስሳት ጋር የወሲብ ግንኙነት ማድረግም ጋብቻን ያፈርሰዋል እላለሁ።) ሰው ጥምረቱን ሊያፈርስ አይችልም፤ እግዚአብሔር ግን ይችላል። በብሉይ ኪዳን ሕግ ኃጢአተኛው በድንጋይ ይወገር ነበር። ቤተ ክርስቲያን ግን ዛሬ ሰይፍ አትታጠቅም (ሮሜ 13:1-4)። ዝሙትና አመንዝራነት በሕግ ዘመን ከዛሬው በላይ ጥብቅ ነበሩን? አይደሉም! ምንም ቢሆን፡ እነዚህ ኃጢአቶች ዛሬ በኢየሱስ ክርስቶስ ባገኘነው የእግዚአብሔር ጸጋና ቅድስና ሙሉ የመገለጥ ብርሃን ሲታዩ፡ የባሰ ሆነው እናገኛቸዋለን።

ማጠቃለያውም፡ ፍች በአዲስ ኪዳን ዘመን ከብሉይ ኪዳን ሞት ጋር ተመጣጣኝ እንደሆነ የሚያመለክት ይመስላል፤ በደል ላልፈጸመው ወገን ዳግም የማግባትን ነፃነት ይሰጠዋል።

የጌታችን አዲሱ የጋብቻና ፍች ሕግ በቀደሙት ሦስት ሕግጋት ላይ የተመሠረተ መሆኑን ልብ በል። ጋብቻ በሥጋዊ መነሻ ብቻ ሊፈርስ የሚችል ሥጋዊ ጥምረት መሆኑንና የጥምረቱንም መፍረስ ሊፈቅድ የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ እንደሆነ የሚያመለክተውን መመሪያ የወሰደው ከዓድኑ ሕግ ነበር። የወሲብ ኃጢአት የጋብቻን ጥምረት እንደሚያፈርስ የሚያመለክተውን መመሪያ የወሰደው ደግሞ ከሰባተኛው ሕግ ነበር። ሙሴ ስለ ፍች ከሰጠው ሕግም እግዚአብሔር ፍችን ሊያዝዝና

የጋብቻን ጥምረት ሊያፈርስ እንደሚችልና የተለያዩትም ሰዎች ዳግም ቢያገቡ በአመንዝራነት እንደማይከሰሱ የሚያመለክተውን መመሪያ ወሰደ።

ጌታችን ስለ ፍች ያስተማረው አንድ ብቸኛ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረት እንዳለውና ይህም የወሲብ ኃጢአት (አመንዝራነት) እንደሆነ ነው። ሁለት ሰዎች በማንኛውም ሌላ ምክንያት መሠረት ላይ ተመሥርተው ቢፋቱና ሌላውን ቢያገቡ ዝሙት መፈጸማቸው ነው።

ኢየሱስ፡ የተቀየመው የትዳር ጓደኛ በፍች እንዲለይ አላስተማረም። በመሠረቱ ይቅርታን ማድረግ፡ የተጎዳውን ወገን ማጽናናትና የተበላሸውን ግንኙነት ማስተካከል ይቻላል። ይህ ክርስቲያን ሁሉ ለጉዳዩ ሊወስደው የሚገባ እርምጃ ነው። ዳሩ ግን ከልባችን ጥንካሬ የተነሣ፡ በቆሰለው ስሜታችን ላይ ዘይት በመጨመር፡ ጋብቻን ለመታደግ አለመቻላችን በጣም የሚያሳዝን ነው። ፍች የመጨረሻ እንጂ የመጀመሪያው አማራጭ አይደለም።

ደስታ ያለባቸው ጋብቻዎች በአጋጣሚ የሚከሠቱ አይደሉም። ይልቁንም የቃል ኪዳን፡ የፍቅር፡ አሳብ ለአሳብ የመግባባት፡ የመሥዋዕትና የብርቱ ሥራ ውጤቶች ናቸው። ባልና ሚስት የጋብቻ ቃል ኪዳናቸውን የሚያከብሩ ከሆነ፡ አርኪና አንዳቸው ለሌላቸው እውነተኛች ሆነው በሚመላለሱበት አዳጊ ግንኙነት ሊደሰቱ ይችላሉ። በቤት ውስጥ የሚኖራቸው ግንኙነት እያደገና እያረካቸው የሚሄድ እስከሆነ ድረስ፡ ቅጽበታዊ ፈተና ይኖር እንደሆነ እንጂ፡ ማንኛውም ባል ወይም ሚስት ከሌላ ሰው ጋር የመገናኘቱን ጉዳይ አያስብም። እንዲሁም የባል ወይም የሚስት ንጹሕ ፍቅር ለቅጽበታዊ ፈተናም ቢሆን ታላቅ ጥበቃ ያደርጋል።

ደቀ መዛሙርቱ ለክርስቶስ የሰጡት ምላሽ ከትምህርቱ ጋር እንዳልተሰማሙ ያሳያል። ሙግታቸውም፡- «ከከፉ ጋብቻ የምናመልጥበት ቀዳዳ ከሌለ፡ በላጤነት መኖሩ ይሻላል» የሚል ነበር። ከፍች በኋላ በሚፈጸመው ጋብቻ ላይ ከረር ያለ አመለካከት እንደማይኖራቸው በማወቁ፡ ኢየሱስ ፍችን እንደ «መውጫ ቀዳዳ» እንዲጠቀሙበት አልፈለገም ነበር።

በቁጥር 12፡ ኢየሱስ እያንዳንዱ ሰው ጋብቻን በተመለከተ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንዲፈልግ በግልጽ ተናግሯል። አንዳንድ ሰዎች ከልደታቸው ጀምሮ ሥጋዊ ወይም ስሜታዊ ችግሮች ስለሚኖሩባቸው ማግባት የለባቸውም። አንዳንዶች ደግሞ በማኅበረሰቡ ውስጥ ከሚጫወቱት የኃላፊነት ሚና የተነሣ አያገቡም፤ እነዚህም «ሰው የሰለባቸው ጃንደሮች» ናቸው። በዕድሜ ለገፉት ወላጆቹ እንክብካቤ

የሚያደርግ ብቸኛ ልጅ ለዚህ ዓይነቶቹ ሰዎች ጥሩ ምሳሌ ሊሆን ይችላል። እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ፣ አንዳንዶች ጌታን በበለጠ ሁኔታ ለማገልገል በማሰብ በላጤነት ይኖራሉ (1ኛ ቆሮ. 7:7)።

ልጆች የተጋቢዎች አስደሳች ውርስ ስለሆኑ፣ ጌታችን ስለ ጋብቻ የሰጠው ትምህርት ልጆችን ከባረከበት ሁኔታ ቀደም ብሎ መገለጹ ተገቢ ነው። ኢየሱስ ልጆችን እንደ መርገም ወይም ሸክም አድርጎ አልተመለከተም ነበር። «ሁለቱም አንድ ሥጋ ይሆናሉ» የሚለው መመሪያ በልጆች መወለድ የሚፈጸም ከመሆኑም በላይ፣ በቤት ውስጥ ከልጆች ጋር በሚያደርጉት ኅብረት የወላጆች ፍቅር እየጠለቀና እየበሰለ ይሄዳል።

ወላጆች ልጆቻቸውን ይባርክላቸው ዘንድ ወደ ኢየሱስ አመጡ። በዚህ ስፍራ ስለ ጥምቀት ወይም ስለ ደኅንነት የቀረበ አሳብ የለም። ለኃላፊነት ቀንበር ያልበቁ ልጆች (ኢሳ. 7:16)፣ በክርስቶስ ሞት መሸፈናቸው የተረጋገጠ እውነት ነው (ሮሜ 5:17-21)። ልጆች በኃጢአት ተወልደዋል [መዝ. (51):5]፤ ዳሩ ግን በኃላፊነት ለመጠየቅ ከመብቃታቸው በፊት ቢሞቱ ወደ መንግሥተ ሰማያት ይሄዳሉ (2ኛ ሳሙ. 12:23፤ መዝ. (23):6)።

ሕፃናቱ በኢየሱስ እቅፍ ውስጥ የማረፍና በጸሎቱ የመባረክ ዕድል አጋጥሞአቸዋል። ዛሬ ሕፃናትን ለጌታ አሳልፈን የምንሰጥበት ልማድ ይህንኑ ምሳሌነት ሊከተል ይገባዋል። በእግዚአብሔር ፈቃድ የተጋቡት እግዚአብሔርን ለመታዘዝ የሚወዱና ይባርክቸውም ዘንድ ወደ ኢየሱስ የሚያመጡ ወላጆች ያሏቸው ልጆች ምንኛ የታደሉ ናቸው።

ንጉሡ የሚፈልጋቸው መስፈርቶች

ማቴዎስ 19: 16-20: 34

ዋጋ ሳንከፍል ንጉሡን ልንከተል አንችልም። እርሱም ለእኛ ሲል የመስቀሉን መንገድ ተጉዟል! እንግዲህ ከመሥዋዕትና ከመከራ የማምለጥ ነፃነት አለን? በዚህ ክፍል ውስጥ ጌታችን እርሱን ለመታመንና ደቀ መዛሙርቱ ለመሆን ለሚሹ ሰዎች የሚያስቀምጣቸውን ተገቢ መስፈርቶች ይገልጻል።

ከሁሉም በላይ ክርስቶስን መውደድ አለብን (19: 16-26)።

የመጀመሪያዎቹ ሦስት ወንጌላት ይህንን ክሥተት ዘግበውታል። ሐቆቹን ስናመሳክር ይህ ሰው ሀብታም፣ ወጣትና ገዥ፣ ምናልባትም የምኲራብ አለቃ እንደሆነ እንረዳለን። ይህን ወጣት በይፋ ወደ ክርስቶስ በመምጣቱና ስለ ዘላለማዊ ሕይወት ጉዳዮች በመጠየቁ ልናመሰግነው እንችላለን። ድብቅ አመለካከት የሌለው ሆኖ ለመስማትና ለመማር የሚፈልግ ይመስላል። የሚያሳዝነው ግን የተሳሳተ ውሳኔ ወሰነ።

ከሥተቱ በበርካታ አስፈላጊ ጥያቄዎች ዙርያ የሚሽከረከር ይመስላል። «የዘላለምን ሕይወት እንዳገኘ ምን መልካም ነገር ላድርግ?» (19: 16-17)፡- ምንም እንኳን ለደኅንነት የወሰደው እርምጃ መልሕቁን በእምነት ሳይሆን በሥራ ላይ ቢጥልም፣ በግልጽ እንደሚታየው ሰውየው እውነተኛ ነበር። ዳሩ ግን ይህ በዘመኑ ከነበሩት አይሁዶች የሚጠበቅ ነበር። ይሁንና በኅብረተሰቡ ውስጥ ከነበረው ስፍራ፣ ከሥነ-ምግባሩና ከሃይማኖቱ ባሻገር፣ አንድ ተጨማሪ ነገር እንደሚያስፈልገው ተረዳ።

ሆኖም የጌታችን ምላሽ በደኅንነት ላይ አላተኮረም ነበር። ኢየሱስን ለማመልከት በተጠቀመው «ቸር» በሚል ቃል ላይ በአጽንዖት እንዲያስብበት ግድ አለው። ኢየሱስም፡- «ከእግዚአብሔር በቀር ቸር የለም» ሲል መለሰለት። «እኔ ቸር እንደሆንሁና ከዚህም የተነሣ እግዚአብሔር እንደሆንሁ ታምናለህን?» አለው። ኢየሱስ በታሪክ ውስጥ ከሚገኙ ከበርካታ የሃይማኖት መሪዎች አንዱ ብቻ ከሆነ፣ ቃሎቹ ከሌላ ከማንኛውም የሃይማኖት መሪ ከተናገሯቸው የበለጠ ከብደት አይኖራቸውም ነበር። ዳሩ ግን ኢየሱስ ቸር ከሆነ እግዚአብሔር ነውና የሚለውን አስተውለን ልንሰማ ይገባል።

ኢየሱስ ትእዛዛትን መስጠቱ ለምን ነበር? ሰዎች የእግዚአብሔርን ሕግ በመጠበቅ የዘላለምን ሕይወት እንደሚያገኙ ማስተማሩ ይሆን?

በእርግጥ ማንም ሰው ትእዛዛቱን ለመጠበቅ ቢችል ሕይወትን ያገኝ ነበር፤ ነገር ግን የእግዚአብሔርን ሕግ በሙሉ መጠበቅ ማንም አይችልም። «ይህም የሕግን ሥራ በመሥራት ሥጋ የለበሰ ሁሉ በእርሱ ፊት ስለማይጸድቅ ነው፤ ኃጢአት በሕግ ይታወቃልና» (ሮሜ 3:20)። ኢየሱስ ለወጣቱ ሰውየ ስለ ሕግ የገለጸው እንዴት እንደሚድን ለማሳየት ሳይሆን መዳን እንደሚያስፈልገው ለማሳወቅ ነበር። ሕጉ እኛነታችንን የሚያሳይ መስተዋት ነው (ያዕ. 1 ከፋጥር 22 ጀምሮ)።

«የትኞቹን ትእዛዛት?» (19:18-19)፡- ሰውየው እንዲህ ብሎ መጠየቁ ከእርሱ ለመሸሽ ስለፈለገ ይሆን? አይመስለኝም። ሆኖም አንደኛው የእግዚአብሔር የሕግ ነጥብ ከሌላኛው ስለማይነጠል ሰውየው ስሕተት እየፈጸመ ነበር። የእግዚአብሔርን ሕግጋት «አነስተኛ» እና «ከፍተኛ» ብሎ መለየሙ ከሕጉ ጠቅላላ ዓላማ መራቅ ነው። «ሕግን ሁሉ የሚጠብቅ ነገር ግን በአንዱ የሚሰናከል ማንም ቢሆን በሁሉ በደለኛ ይሆናል» (ያዕ. 2:10)። ሕጉ የእግዚአብሔርን ሥልጣን ስለሚወክል አነስተኛ ሕግ እንደሆነ የምናስበውን አለመታዘዙ አሁንም በሥልጣኑ ላይ ማመፅ ነው።

በመሠረቱ፡ ወጣቱ ያሰበው ስለ ውጫዊ መታዘዝ ብቻ ነበር። የልብን ዝንባሌ ዘንግቶ ነበር። ኢየሱስ በተራራው ስብከት ውስጥ ጥላቻ ከግድያ ጋር እንደሚስተካከልና ምኞትም ከአመንዝራነት ጋር እንደሚወዳደር አስተምሯል። ይህ ወጣት እንደዚህ ዓይነት መልካም ባሕርያትና ሥነ-ምግባራት ስለነበሩት ደስ ይለናል። ዳሩ ግን ኃጢአቱን ባለማየቱ፡ ንስሐ ባለመግባቱና በክርስቶስ ባለመታመኑ እናዝናለን።

ኢየሱስ ያልጠቀሰውና በተለይ ከዚህ ሰው ሕይወት ጋር የሚዛመደው ትእዛዝ፡- «አትመኝ» የሚለውን ነበር (ዘጸ. 20:17)። ወጣቱ ትእዛዛትን ሁሉ ሊጠበቅ እንጂ ኢየሱስ የጠቀሳቸውን ብቻ በመፈጸሙ ሊኩራራ ባልተገባውም ነበር። ምናልባት በቀላሉ ከደቀ መዛሙርቱ እንደ አንዱ መቄጠር ስለፈለገ ይሆን? የራሱንስ ታማኝነት እየተፈታተነ ይሆን? በበኩሌ የሰጠው ምስክርነት እስከሚያውቀው ድረስ እውነተኛ ነው ስል አምናለሁ። ዳሩ ግን የቃሉ ብርሃን ወደ ሕይወቱ ጠልቆ እንዲገባ አልፈቀደም ነበር። ኢየሱስ ለዚህ ሰው ስለራራለት (ማር. 10:21) የርዳታ ሙከራውን ይቀጥላል።

«የሚጎድለኝ ምንድን ነው?» (19:20-22)፡- አንድ ኃጢአተኛ ንብረቱን ሽጦ ገንዘብ በመመጽወቱ የዳነበትን ሁኔታ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የትም አናገኝም። ኢየሱስ ኒቆዲሞስን፡ ወይም ታሪኩ በወንጌላት ውስጥ የተመዘገበለትን ማንኛውንም ኃጢአተኛ ይህንን ያደርግ ዘንድ

አላዘዘም። ኢየሱስ ይህ ሰው ቁሳዊ ሀብትን በመውደዱ በምኞት እንደተጠመደ ያውቅ ነበር። ኢየሱስ ንብረቱን እንዲሸጥ በመጠየቅ፣ ልቡን እንዲመረምርና ቀዳሚውን ስፍራ ለማን እንደሚሰጥ እንዲወስን እያስገደደው ነበር። ወጣቱ ከላይ የተመለከትናቸው ሰናይ ምግባራት ቢኖሩትም፤ አሁንም ገና እግዚአብሔርን በሙሉ ልብ አልወደደም ነበር። ንብረቶች አማልክቱ ስለነበሩ፣ «ሂድና ያለህን ሸጠህ ... መጥተህ ተከተለኝ» የሚለውን ትእዛዝ ለመቀበል አልቻለም ነበር።

ወጣቱ በታላቅ ደስታና ሰላም መሄድ ሲችል በትካዜ ተውጦ ተሰናበተ። ሁለት ጌቶች ልንወድና ለሁለት ጌቶች ልንገዛ አንችልም (ማቴ. 6 ከቀጥሮ 24 ጀምሮ)። ከክርስቶስ ውጭ፣ ቁሳዊ ሀብቶችም እንኳ ቢሆኑ ምንም ዓይነት ዘላቂ ደስታ ወይም ምኞት እንደማይሰጡን እርግጠኞች ልንሆን እንችላለን። ገንዘብ ሊገዛቸው የሚችላቸውን ነገሮች ማግኘታችን አስፈላጊ ቢሆንም፣ ገንዘብ ሊገዛቸው የማይችላቸውን ነገሮች አለማግታችን ቅድሚያ ሊሰጠው ይገባል። ይህ ሀብታም ገዥ ወደ ክርስቶስ እስካልተመለሰ ድረስ፣ መጨረሻ ላይ ያለ ደገንነት መሞቱና በቀብሩም «እጅግ ከበለጸጉ» ሰዎች እንደ አንዱ መስተናገዱ የማይቀር ነው።

«እንኪያስ ማን ሊድን ይችላል?» (19:23-26)፡- በዘመኑ የነበሩ የአይሁድ ሕዝብ ሀብት የእግዚአብሔር በረከት ምልክት እንደሆነ ያምኑ ነበር። ይህንንም እግዚአብሔር ለአይሁድ ሰዎች ገና ከታሪካቸው ጅማራ ላይ በሰጣቸው የተስፋ ሰዎች ቃላት ላይ ይመሠረታሉ። እግዚአብሔር ቢታዘዙት በቁሳዊ በረከት እንደሚባርካቸውና ባይታዘዙት ግን በችግር እንደሚያጉሳቁላቸው የተስፋ ቃል መስጠቱ እውነት ነው (ዘዳ. 26-28 ተመልከት)። ዳሩ ግን የአይሁድ ሕዝብ ገና ጅማራ ባገኙበት በዚያን ወቅት እግዚአብሔር ሊያስተምራቸው የሚችለው በሽልማቶችና በቅጣቶች በኩል ብቻ ነበር፤ ሕፃናት ልጆችን እንደምናስተምረው ማለት ነው።

ይሁን እንጂ፣ እጅግ የላቀው የታዛዥነት ዓይነት ሽልማትን በመሻት ወይም ቅጣትን በመፍራት ላይ የተመሠረተ ሳይሆን በፍቅር የተነሣሣ ነው። ኢየሱስ በሕይወቱና በትምህርቱ ውስጣዊና መንፈሳዊ በረከቶች ከቁሳዊ ሀብቶች በእጅጉ እንደሚበልጡ ለማሳየት ሞክሯል። እግዚአብሔር የሚያየው ልብን ሲሆን፣ ባሕርይንም ለማነጽ ይፈልጋል። ደኅንነት እግዚአብሔር ለሰው እምነት ምላሽ አድርጎ የሚለግሠው ስጦታ ነው። ቁሳዊ ሀብት እግዚአብሔር በሰውየው ለመደሰቱ ዋስትና አይሆንም።

ደቀ መዛሙርቱ በአይሁዶች አስተሳሰብ ተይዘው ስለነበር ኢየሱስ ስለ ብልጽግና በተናገረው አሳብ ተደነቁ። ጥያቄያቸው የሥነ-መለኮት አቋማቸውን ያንጸባርቃል፡- «ሀብታም ሰው የማይድን ከሆነ፤ እኛስ ምን ተስፋ አለን?» በመሠረቱ፤ ኢየሱስ በሀብት በመበልጸጉ የተነሣ አንድንም ሰው ከመንግሥተ ሰማያት እንዳስቀረ አልተናገረም ነበር። ማርቆስ 10:24 በአንዳንድ ቅጂ ውስጥ፤ «በገንዘብ ለሚታመኑ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት መግባት እንዴት ጭንቅ ነው!» ይላል። የጌታችን ነጥብ ያረፈውም በዚህ አሳብ ላይ ነው። አብርሃም በጣም ሀብታም ሰው ሲሆን፤ ዳሩ ግን ታላቅ እምነት የነበረው ሰው ነበር። ሀብት ገዢህ እስካልሆነ፤ ሀብትን በንብረትነት ማከማቸቱ መልካም ነው።

ንጉሡን እየተከተልን ለዓለማዊ ሀብት ልንገዛ አንችልም። ገንዘብንና እግዚአብሔርን ልናገለግል አንችልም። የገንዘብ ፍቅር የጥፋት ሁሉ ሥር ነው (1ኛ ጢሞ. 6:6-10)። ኢየሱስ ክርስቶስ እርሱን የሚከተሉት ሰዎች ከሁሉም በላይ እንዲወዱት ይፈልጋል።

ባልተቆጠበ ፈቃድ ልናገለግለው ይገባል (19:27-20:16)።

ጴጥሮስ በሀብታሙ ገዥና በድሀዎቹ ደቀ መዛሙርት መካከል የነበረውን ልዩነት ፈጥሮ ተመለከተ። «እኛ ሁሉን ትተን ተከተልንህ፤ እንኪያስ ምን እናገኝ ይሆን?» ኢየሱስም በዚህና በሚመጣው ዘመን የሚያገኙትን ሽልማት የሚያመለክት ግሩም የተስፋ ቃል ሰጣቸው። መንግሥቱን በሚመሠርትበት ጊዜ ዙፋናትን እንኳ የመጋራት ዕድል ይኖራቸዋል። ለስሙ በማሰብ ንቀው የተዉዋቸው መልካም ነገሮች ሁሉ መቶ እጥፍ አፍርተው ይጠብቁዋቸዋል። በሌላ አባባል መሥዋዕትነት እየከፈሉ ሳይሆን፤ ትርፍ እያከማቹ ናቸው ማለት ነው። ይሁንና ትርፉ ሁሉ በዚህ ሕይወት የሚቀበሉት አልነበረም።

ያም ሆነ ይህ ኢየሱስ ከጴጥሮስ ጥያቄ ውስጥ ለአገልግሎት ሊያነሣ የሚችል የተሳሳተ መንሥኤ ሊኖር እንደሚችል ተገንዝቧል። በራሳቸው አመለካከት የመጀመሪያውን ረድፍ ይዘው የነበሩ አንዳንድ ሰዎች በፍርድ ቀን የመጨረሻዎች እንደሚሆኑና የመጨረሻ የነበሩት አንዳንዶች ደግሞ የመጀመሪያ እንደሚሆኑ ያስጠነቀቀው ለዚሁ ነው። ይህ እውነት ስለ ወይኑ አትክልት ሠራተኞች በሚናገረው ምሳሌ ውስጥ ጎልተ ተብራርቷል።

ይህ ምሳሌ ከደኅንነት ጋር የተዛመደ አይደለም። ማንም ደኅንነትን በሥራ ስለማያገኝ፤ ዲናር (በዘመኑ ሠራተኞች በቀን የሚያገኙት ምንዳ) ደኅንነትን አይወክልም። እንዲሁም ደግሞ ሁላችንም አንድ ዓይነት ሽልማት ስለማንቀበል ስለ ሽልማትም የሚናገር ምሳሌ አይደለም። «ነገር

ግን እያንዳንዱ እንደ ራሱ ድካም መጠን የራሱን ደመወዝ ይቀበላል»
(1ኛ ቆሮ. 3:8)።

ምሳሌው የሚያተኩረው በአገልግሎት ውስጥ ሊኖር ስለሚገባው ትክክለኛ አመለካከት ነው። በዚያን ዕለት ለአትክልቱ ሥራ የተቀጠሩ ሁለት ዓይነት ሠራተኞች እንደነበሩ መመልከቱ አስፈላጊ ነው፡- እነርሱም በቀን አንድ ዲናር ለማግኘት የተሰማሙና ባለቤቱ ትክክል ነው ብሎ የሚሰጠውን ለመቀበል የተዘጋጁ ሠራተኞች ነበሩ። በመጀመሪያ የቀጠራቸው ሠራተኞች በስምምነቱ ላይ ሙጭጭ ብለው ተጣበቁ።

ይህም ባለቤቱ ለምን እንደዚያ እንደከፈለ ያሳያል። በመጀመሪያ የተቀጠሩቱ (በስምምነቱ ላይ ያተኮሩት) በኋላ ለተቀጠሩት ምን ያህል እንደከፈላቸው እንዲመለከቱ ፈለገ። ባለቤቱ ምን ያህል ለጋስ እንደሆነም ለሠራተኞቹ የሚያሳይበት አንዱ መንገድ ነበር።

እስኪ ራስህን በመጀመሪያ ተቀጥረው በመጨረሻ በተከፈላቸው ሠራተኞች በታ አስቀምጥ። የተሰማሙት አንድ ዲናር ለማግኘት በመሆኑ፤ ሁላቸውም ያችኑ ዲናር ይጠባበቁ ነበር። ዳሩ ግን ባለቀው ሰዓት ላይ የተቀጠሩ ሠራተኞችም ከእነርሱ እኩል አንድ ዲናር ሲያገኙ፤ የተሰማቸውን ስሜት ለማጤን ሞክር። በሠሩት ሰዓት መጠን ቢታሰብላቸው ኖሮ 12 ዲናሮችን ያገኙ ነበር ማለት ነው!

በዘጠኝ ሰዓት የተቀጠሩትም፤ ሦስት ሰዓታት ብቻ ሠርተው አንድ ዲናር አግኝተዋል። በመጨረሻው ረድፍ ላይ የነበሩ ሰዎች ምንዳቸውን ደግመው አሰሉ ለቀኑም ሥራ አራት ዲናሮች እንደሚደርሷቸው አሰቡ። ዳሩ ግን ከቀትር ላይ የተቀጠሩ ሰዎችም አንዲት ዲናር ሲቀበሉ፤ ይኸው ሁኔታ በስምምነት የተቀጠሩትን ሰዎች ደመወዝ በእጅጉ ቀነሰ - አሁን አንድ ዲናር ብቻ ማግኘት ነበረባቸውና።

ባለቤቱም ለእያንዳንዳቸው አንዲት ዲናር ስለሰጣቸው አጉረምርመዋል! ዳሩ ግን ለአንድ ዲናር ለመሥራት ስለተሰማሙ የሚከራከሩበት መንገድ አልነበረም። የጠየቁትን አግኝተዋል። በባለቤቱ በጎነት ቢተማመኑ ኖሮ የበለጠ ያገኙ ነበር። እነርሱ ግን በስምምነቱ ላይ አጠበቁ።

ለክርስቶስ ደቀ መዛሙርት በምሳሌው የተላለፈው ትምህርት ግልጽ ነው። እርሱን ማገልገል ያለብን ተስፋ የምናደርገውን ሽልማት ለማግኘት መሆን የለበትም። የምናገኘውንም ግድ ካላወቅነው አንበል። እግዚአብሔር ከገደብ ያለፈ ቸርነትና ብልጽግና ስላለው ሁልጊዜም ከሚገባን የበለጠ ይሰጠናል።

አሁን በቀጥር 27 ላይ ጴጥሮስ ባነሣው ጥያቄ ውስጥ የተደበቁትን አደገኛ ሁኔታዎች ልንረዳ እንችላለን። በአንድ በኩል፣ በእርግጥ የማንበቃ ከሆንን የበለጠ ነገር እንደምናገኝ አድርገን «ማሰብ» የለብንም (20:10)። የአብን ሥራ መሥራትና ዳሩ ግን ፈቃዱን ከልብ አለማድረግ ይቻላል (ኤፌ. 6:6)። የምናገለግለው ለምናገኛቸው (ጊዜያዊና ዘላለማዊ) ጥቅሞች ብቻ ከሆኑ፣ ለእኛ ያዘጋጃቸውን ከሁሉም የላቁ በረከቶች እናጣለን። ልባችንን ሳንቆጥብ በእርሱ ልንታመንና ሁልጊዜም ከሁሉም የሚልቀውን ነገር እንደሚሰጠን ልናምን ይገባል።

የትዕቢት አደጋ አለ። ጴጥሮስ «ምን እናገኝ ይሆን?» በማለት ጠይቋል። ይህ ምሳሌ ግን «አንድ ነገር እንደምታገኝ እንዴት ታውቃለህ?» በማለት አስጠንቅቆታል። በራሳቸው (እና በሌሎች) ዓይን የመጀመሪያ የሆኑ ሰዎች የመጨረሻዎቹን ረድፎች በመያዝ ጅራት ሊሆኑ ስለሚችሉ፣ እግዚአብሔር በሚሰጠን ሽልማት ላይ በራሳችን ከመመካት ልንቆጠብ ይገባል። እንዲሁም፣ ራሳቸውን «እንደማይጠቅሙ ባሪያዎች» አድርገው የሚቋጥሩ ሰዎች በመጀመሪያው ወንበር ላይ ሊቀመጡ ስለሚችሉ፣ ተስፋ መቁረጡም ተገቢ አይደለም።

ሌሎችን ሠራተኞችን ከመመልከትና ራሱን በእነርሱ ከመለካት አደጋ ተጠበቅ። ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 4:5 ላይ፣ «ጊዜው ሳይደርስ አንዳች አትፍረዱ» በማለት ያስጠነቅቃል። እኛ ሠራተኛውንና ሥራውን እንመለከታለን፤ እግዚአብሔር ግን ልብን ያያል።

በመጨረሻም፣ እግዚአብሔርን ከመውቀስና እንደተጣልን ከማሰብ ልንጠነቀቅ ይገባል። በጠዋት የተቀጠሩ ሠራተኞች ባለቤቱን ቢታመኑና የጋራ ስምምነት ባይጠይቁ ኖሮ ባለቤቱ የበለጠ ይከፍላቸው ነበር። እርሱ ለጋስ ሲሆን፣ እነርሱ ግን ሊታመኑት አልቻሉም። ሌሎች የበለጠ በማግኘታቸው ከመደሰት ይልቅ ቅንዓትን ተሞልተው አጉረመረሙ። የባለቤቱ መልካምነት ወደ ንስሐ ሊመራቸው አልቻለም ነበር (ሮሜ 2:4)። ይልቁንም እውነተኛውን የልባቸውን ባሕርይ አመለከተ፣ ስግብግብነታቸው ተገለጠ! የሚያማርር ሠራተኛ ካጋጠመን፣ ለአለቃው ፈቃድ ሙሉ በሙሉ ራሱን እንዳልሰጠ እናውቃለን።

ሙሉ በሙሉ ልናከብረው ይገባል (20:17-34)

ኢየሱስ ለሦስተኛ ጊዜ መያዙን፣ መሰቀሉንና ከሙታን መነሣቱን አስታወቀ (16:21፤ 17:22 ተመልከት)። በቀደሙት መግለጫዎቹ እንዴት እንደሚሞት ያልጠቀሰ ሲሆን አሁን ግን በመስቀል ላይ እንደሚሞት በተለየ ገልጽአል። ስለ ትንሣኤም የተናገረ ሲሆን ዳሩ ግን መልእክቱ የደቀ መዛሙርቱን ልብ ሠርሥሮ አልገባም ነበር።

ከዚህ የሥቃይና የሞት ማስታወቂያ በተቃራኒ፤ የዮሐንስን፤ የያዕቆብንና የእናታቸውን (ሰሎሜ) ጥያቄ እንመለከታለን። ኢየሱስ ስለ መስቀል ሲናገር እነርሱ ግን ዘውድ ለመጫን ይሸቀዳደሙ ነበር። በተለይም ለእነርሱ ልዩ ዙፋናት ተለይተውላቸው ሊቀመጡ ፈለጉ። ከዚያ ጥያቄ በስተጀርባ ሆኖ ነገሮችን የምታቀነባብረው ደግሞ እናታቸው ሰሎሜ መሆኗና ልጆቿን ለማስሾም ይህን ያህል መጣጣሯ የሚያስገርም ነው።

ተግባራቸውን ከመተቸታችን በፊት፤ እስኪ በዚህ ክሥተት ውስጥ የሚታዩትን አንዳንድ አስመስጋኝ ገጽታዎችን እንመልከት። በአንድ በኩል በጸሎትና ኢየሱስ በዙፋን ላይ ስለ መቀመጥ በሰጠው የተስፋ ቃል አምነዋል (19:28)። በዚህ ጥቅስ ውስጥ «አዲስ ልደት» የሚለው ቃል «አዲስ ዘመን» የሚል ትርጉም ሲኖረው፤ ኢየሱስ ዳግም ወደ ዓለም ሲመለስ እርሱና ተከታዮቹ የሚገዙበትን አዲስ ዓለምን ያመለክታል። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት፤ ከፊቱ ተደቅኖ ስለሚጠብቀው ሞት ስለተናገረ እነዚህን ዙፋናት እንደሚመሠርት ማመን ነበረባቸው።

ዳሩ ግን ከጥያቄያቸው ውስጥ አንዳንድ ስሕተቶች ነበሩ። በመጀመሪያ ደረጃ፤ ጥያቄው የቀረበው ባለማወቅ ነበር። ኢየሱስ፤ «የምትለምኑትን አታውቁም» ብሏል። ወደ ዙፋን የሚወስደው መንገድ አዳጋች ስለ መሆኑ ሰሎሜ የምታውቀው ብዙ ነገር አልነበረም። ያዕቆብ የመጀመሪያው ሰማዕት ሆኖ ሲያልፍ፤ ዮሐንስ ደግሞ በፍጥሞ ደሴት ላይ የመከራን ቀናት መታገሥ ነበረበት። እነዚህ ሦስት አማኞች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሳይሆን የራሳቸውን ፈቃድ በራሳቸው መንገዶች ፈለጉ።

ሌላው ስሕተት ሰማያዊውን አቅጣጫ አለማወቃቸው ነበር። አሁንም እንደ ዓለም ያስቡ ነበርና ዮሐንስና ያዕቆብ እንዳልዳኑ አሕዛብ ጭፍሮቻቸውን በሚገዙበት መንገድ ሌሎችን ደቀ መዛሙርት «ለመግዛት» ፈለጉ። በራሱ-ወዳድነት ተነሣሥተው ለጌታ ክብር ሳይሆን ለራሳቸው ክብር እየጠየቁ ስለነበር፤ ጥያቄያቸው ሥጋዊ (ሰሜታዊ) ነበር። ከፈጣኑ ጴጥሮስ ቀድመው ይህንን ጥያቄ ለኢየሱስ በማቅረባቸው እፎይታ እንደተሰማቸው አያጠራጥርም።

በመጨረሻም፤ የቀረበው ጥያቄ የዓለምና የሥጋ ብቻ ሳይሆን የዲያብሎስም ነበር። በትዕቢት ነበር የተነሣሣው። ሰይጣን ዙፋንን ተመልክቶ (ኢሳ. 14:12-15) ተሸንፎ ነበር። ሰይጣን ለኢየሱስ የዙፋን ግብዣ አቅርቦለት ተቀባይነት አላገኘም ነበር (ማቴ. 4:8-11)። ሰይጣን የሚያተኩረው በፍጻሜው (በዙፋን) ላይ እንጂ ወደ ፍጻሜው

በሚያደርሰው መንገድ ላይ አይደለም። ኢየሱስ ሊቀመጡ ለሚገባቸው ሰዎች ልዩ ዙፋናት ተዘጋጅተው እንደሚጠብቁ በመግለጽ ሰሎሜንና ልጆቻቸውን አስጠንቅቋል። በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ አቋራጭ የሚባል ነገር የለም።

ይህ ጥያቄ ያስከተለው ውጤት ቢኖር ሌሎችን ደቀ መዛሙርት ለቁጣ መቀስቀሱ ብቻ ነበር። ይህም የሆነው ምናልባት እነርሱ መጀመሪያ በዚህ ጉዳይ ላይ ስላሳሰቡ ይሆናል። ሁልጊዜም ከላይ የሆነች ጥበብ ወደ ሰላም ትመራለች፤ የዚህ ዓለም ጥበብ ግን ወደ ጠብ ይመራል (ያዕ. 3: 13-4: 3)። የራስ-ወዳድነት ውጤቱ መለያየትና መከፋፈል ብቻ ነው።

ይህም አለመስማማት ኢየሱስ በመሪነት ላይ ተግባራዊ ትምህርት እንዲያቀርብ አመቺ ሁኔታ ፈጠረለት። በመንግሥቱ ውስጥ የዓለምን ምሳሌዎች መከተል የለብንም። ምሳሌአችን ኢየሱስ እንጂ አንድ የግንባር ፕሬዚደንት ወይም እውቅ ባለጸጋ ሰው ሊሆን አይገባም። ኢየሱስ የመጣው እንደ አገልጋይ ስለሆነ፤ እያንዳንዳችን ሌሎቻችንን ማገልገል አለብን። ኢየሱስ የመጣው ሕይወቱን ሊሰጠን ስለሆነ፤ እኛም በአገልግሎት ሕይወታችንን ለእርሱና ለሌሎችም መስጠት አለብን።

በቁጥር 26 ላይ «አገልጋይ» የሚለው ቃል «ባሪያ» የሚል ትርጉም አለው። «ዲያቆን» የሚለው ቃል የመጣው ከዚያ ነው። በቁጥር 27 ላይም «ባሪያ» የሚል ቃል እናገኛለን። አገልጋይ ሁሉ ባሪያ አልነበረም፤ ዳሩ ግን ሁሉም ባሪያ አገልጋይ ነው። ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በርካታ እውቅ አገልጋዮች ቢኖሩም፤ በጣም ጥቂት ባሪያዎች ብቻ መኖራቸውን መመልከቱ አሳዛኝ ነገር ነው። በሌሎች ላይ «ለመሠልጠን» የሚፈልጉ (ቁ. 25) ብዙዎች ሲሆኑ፤ እግር ለማጠብ ራሳቸውን ዝቅ የሚያደርጉ ግን ጥቂቶች ብቻ ናቸው።

የታላቅነት ቊልቊ የሚገኘው በሥልጣን ወይም በኃይል ሳይሆን በባሕርይ ነው። ከዙፋን ላይ መውጣት የምንችለው በአፋዊ ጸሎት ብዛት ሳይሆን በምንኖረው ሕይወት መሥዋዕትነት ነው። ክርስቶስም እንኳ በመስቀሉ መንገድ ካልሆነ በቀር ወደ ዙፋን ለመውጣት አይችልም ነበር፤ በመሆኑም፤ ከእርሱ ጋር በአገልግሎቱና በሥቃዩ ልንተባበር ይገባል። ይህንን ከሁሉም በላቀ ሁኔታ የሚያብራራልን ፊልጵስዩስ 2: 1-18 ነው።

ጸሎታችንን ለማሻሻል አገልግሎታችንን ማሻሻል አለብን። እርሱንና ሌሎችን እያገለገልን ካለን፤ በራስ ወዳድነት አንጸልይም። በታማኝነት፡- «ጌታ ሆይ፤ ተናገር፤ ባሪያህ ይሰማል» ለማለት ከቻልን፤ እርሱም፡- «አገልጋይ ሆይ፤ ተናገር፤ ጌታህ ይሰማልና» ይለናል። ጸሎቶቻችን

የተሻልን አገልጋዮች ካላደረጉን አንድ ልክ ያልሆነ የተበላሽ ነገር አለ ማለት ነው።

ታዲያ ጸሎቶቻችን ከሌሎች ጋር በስምምነት እንድንኖር ይረዱናልን? ሁለቱ ደቀ መዛሙርት ያቀረቡት የራስ-ወዳድነት ጸሎት ጠቅላላውን ኅብረት አወከው። እኛንስ ጸሎቶቻችን በይበልጥ ኢየሱስ ክርስቶስን እየመሰልን እንድንሄድ ያደርጉናልን? ደግሞስ ጸሎቶቻችን አንዳንድ መሥዋዕቶችን አስከፍለውናልን? በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ የሚደረግ ጸሎት ሽሽተን ሳይሆን ተሳታፊነትን ያስከትላል። ጸሎቶቻችን ወደ መስቀሉ መንደር የማያቀርቡን ከሆነ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ ናቸው።

ሰሎሜ ከዚህ ሁኔታ ትምህርት አግኝታ ስለነበር ኢየሱስ በተሰቀለ ጊዜ ከመስቀሉ አጠገብ ቆማ (ዮሐ. 19:25- «የእናቱ እጎት») ከኃዘኑና ከሥቃዩ ትጋራ ነበር። ከጌታዋ በስተቀኝና በስተግራ ሁለት ዙፋናት አልተመለከተችም፤ ይልቁንም በሁለት መስቀሎች ላይ ሁለት ሌቦችን ተመለከተች። እንዲሁም ኢየሱስ ልጇ ዮሐንስን ለእናቱ ለማርያም አደራ ሲሰጥ ተመለከተች። የሰሎሜ የራስ-ወዳድነት ጥያቄ ተግሣጽ ገጠመው፤ እርሱዋም በትሕትና ተቀበለችው።

በማቴዎስ 20 የተጠቀሰው የመጨረሻ ድርጊት ዓይነት-ሰው-ራን የነበሩት የበርጌሜዎስና የንደኛው መፈወስ ነበር (ማር. 10:46-52 ተመልከት)። በዚህ ስፍራ ኢየሱስ ጥቂት ቀደም ብሎ ለደቀ መዛሙርቱ ያስተማራቸውን ነገር ከተግባር ላይ ያውለዋል። ለተጠሉ ሁለት ለማኞች አገልጋይ ሆነላቸው። ከኢየሱስ አጠገብ የነበሩ ሰዎች ሁለቱን ለማኞች ዝም ለማሰኘት ሞከሩ። እንደ እውነቱ ከሆነ፣ ታላቁ መምህር ዓይናቸውን እንዲያበራላቸው ለመጠየቅ ምን መብት ነበራቸው? ኢየሱስ ግን ስለራራላቸው ፈወሳቸው። ለማኞችን እንኳ ያገለግል ነበር።

ይህ ምዕራፍ አንዳንድ ከባድ ነገሮችን እንድንቀበልና እንድንለማመድ ከፍተኛ እገዛ ያደርግልናል። የዚህን ዓለም ነገሮች የምንወድ ከሆነ እግዚአብሔርን ከሁሉም አብልጠን ልናፈቅረው አንችልም። ለፈቃዱ ሙሉ በሙሉ ራሳችንን ካላስረከብን ባልተቆጠበ ልብ ልንታዘዘው አንችልም። ለራሳችን ክብር ብንሻ ወይም ራሳችንን ከሌሎች አማኞች ጋር ብናወዳድር እርሱን ልናከብር አንችልም።

ከሁሉም በላይ ካላፈቀርነው፣ ባልተቆጠበ ልብ ካልታዘዝነውና ሙሉ በሙሉ ካላከበርነው ኢየሱስ ንጉሣችን መሆኑን አላመንንበትም ማለት ነው። ዳሩ ግን እነዚህን ነገሮች ካደረግን የሕይወቱና የደስታው ተካፋዮች እንሆናለን፤ አንድ ቀንም ከእርሱ ጋር እንገግላለን!

የንጉሡ ፍርዶች

ማቴዎስ 21: 1-22: 14

አሁን የማቴዎስ ወንጌል አራተኛ ዐቢይ ክፍል ወደሆነው «የንጉሡ ተቀባይነት ማጣት» እንገባለን። በዚህ ክፍል ውስጥ (ማቴ. 21: 1-22: 14)፣ ጌታ ኢየሱስ የእስራኤልን ኃጢአት ከመግለጡም በላይ የሃይማኖት መሪዎች እርሱንና መልእክቱን ለምን እንደተቃወሙም አስረድቷል።

መንፈሳዊ ዕውርነት (21: 1-11)

ጊዜው የፋሲካ ሰሞን እንደመሆኑ በኢየሩሳሌም ከተማና አካባቢዋ ወደ 2 ሚሊዮን የሚደርሱ ሕዝቦች ነበሩ። ኢየሱስ በአገልግሎቱ ውስጥ ይፋዊ የሆነ እንቅስቃሴ ለማድረግ ሲያቅድና እርምጃ ሲወስድ የምንመለከተው በዚህ ጊዜ ብቻ ነው። እስከዚህ ጊዜ ድረስ ሰዎች ማን እንደሆነ እንዳይናገሩ ሲያስጠነቅቅና ሆነ ብሎ ይፋዊ ትዕይንቶችን ሲከላከል ቆይቷል።

ኢየሱስ ይህን ራሱን የሚገልጽበትን ሁኔታ ያቀደው ለምን ነበር? በአንድ በኩል ቃሉን በመታዘዝ በዘካርያስ 9: 9 ላይ የተጠቀሰውን ትንቢት እየፈጸመ ነበር። የእስራኤል ንጉሥ መሆኑን የሚያረጋግጡትን መስፈርቶች ማሟላት የሚችለው እርሱ ብቻ እንደመሆኑ፣ ይህም ትንቢት ተፈጻሚነት የሚያገኘው በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ብቻ ነበር። ብዙውን ጊዜ ከከብቶች ዝቅተኛ የሆነውን አህያ ከንግሥና ጋር አናያይዘውም፤ ዳሩ ግን በዘካርያስ ውስጥ ጭምር እንደተጠቀሰው፣ ለአይሁድ ነገሥታት የቤተ መንግሥት እንስሳ ነበር (1 ነገ. 2: ከ32 ጀምሮ)። በመሠረቱ በዚህ ትዕይንት ውስጥ የተሳተፉት ሁለት እንስሳት ነበሩ፤ አህያ ከነውርንጫዋ። ኢየሱስ በውርንጫዬቱ ላይ ሲቀመጥ የውርንጫዬቱ እናት ከአጠገቧ ሆና ትጓዝ ነበር።

የማቴዎስን ጥቅስ በዘካርያስ ውስጥ ከተጠቀሰው የመጀመሪያ ትንቢት ጋር በማገጸጸር፣ አንዳንድ አስደናቂ እውነቶችን እናገኛለን። የዘካርያስ ትንቢት የሚጀምረው፣ «እጅግ ደስ ይበልሽ» በሚል ሐረግ ሲሆን፣ ማቴዎስ ግን ይህን ሐረግ አስቀርቶታል። ኢየሱስም ወደ ከተማዬቱ በቀረበ ጊዜ አልቅሶአል። ፍርድ እየቀረበ ሳለ እርሱ (ወይም ሕዝቡ) እንዴት ሊደሰት ይችላል?

እንዲሁም ማቴዎስ «ጻድቅና አዳኝ ነው» የሚለውንም በተጨማሪ አስቀርቷል። የጌታችን ወደ ኢየሩሳሌም መምጣት የምሕረትና የጸጋ እንጂ የፍትሕ ወይም የፍርድ ተግባር አልነበረም። እርሱ ለእነርሱ ደኅንነት (ማዳን) ነበረው፤ እነርሱ ግን ለመቀበል አልፈለጉም (ዮሐ. 1:11)። በሚቀጥለው ጊዜ እስራኤላውያን ንጉሡን በታላቅ ኃይልና ክብር ሲመጣ ያዩታል (ራእይ 19: ከቁጥር 11 ጀምሮ)።

ይህች ውርንጭላ ሰው ተቀምጦባት አያውቅም ነበር (ማር. 11:2)፤ አሁን ግን በትዕግሥት ጭነቷን ተሸክማለች። የእናቷ መኖርም ረድቷል። ዳሩ ግን ይህ በውርንጫዬቱ ላይ የተቀመጠው፥ «በበጎችም በላሞችም ደግሞም በዱር እንስሶች» ሁሉ ላይ የሚገዛ ንጉሥ መሆኑን አስታውሰ (መዝ. 8:6-7)። ኢየሱስ በዚህች እንስሳ ላይ መቀመጡና ከቁጥጥሩ ሥር ማዋሉም ለንጉሥነቱ ሌላ መረጃ ነው።

ኢየሱስ ራሱን በይፋ የገለጸበት ሌላም ሁለተኛ ምክንያት ነበረው፡- የአይሁድ መሪዎችን ለተግባራዊ እርምጃ አነሣሥቷቸዋል። የሕዝቡን ግብታዊ ሰልፍ ሲመለከቱ፥ ኢየሱስ መወገድ አለበት ብለው ደመደሙ (ዮሐ. 12:19 ተመልከት)። የትንቢት መጻሕፍት በፋሲካ የእግዚአብሔር በግ መሠዋት እንዳለበት ይናገራሉ። ይህ የክርስቶስ ታዋቂነት በይፋ መገለጹ ገዢዎችን ለተግባራዊ እርምጃ አነሣሣቸው።

ሕዝቡ በቃልም ሆነ በተግባር ኢየሱስን ንጉሣቸው አድርገው ተቀበሉ። «ሆሳዕና» ማለትም «አሁን አድን» እያሉ ጮኹ። የዘመሩትም ከመዝሙር (118):25-26 እየጠቀሱ ሲሆን፥ ይህም መዝሙር ሙሉ በሙሉ የመሢሕነት ባሕርይ አለው። በዚያ ሳምንት ማብቂያ አካባቢ ኢየሱስ ራሱ ይህንኑ የመዝሙር ክፍል በመጥቀስ ከራሱ ጋር ሲያዛምደው ይታያል (ማቴ. 21:42፤ መዝ. [118]:22-23)።

ይህ በፋሲካው ሰምን የተሰበሰበው ሕዝብ ቢያንስ ከሦስት ዓይነት ቡድኖች የተቀየመ መሆኑን ልብ በል፡- በኢየሩሳሌም የሚኖሩ አይሁዶች፥ ከገሊላ የመጡ ሰዎች፥ ኢየሱስ አልዓዛርን ከሙታን ሲያስነሣ የተመለከቱ ሰዎች ናቸው (ዮሐ. 12:17-18)። የዚህ ተአምር መሰማት ይህን ያህል ብዙ ሕዝብ ለማሰባሰብ አስተዋጽኦ እንዳበረከተ አያጠራጥርም። ሕዝቡ ይህንን ተአምር ሠሪ ትንግርተኛ በዓይናቸው ለማየት በብርቱ ፈለጉ።

ዳሩ ግን አይሁዶች አሁንም ኢየሱስን ንጉሣቸው አድርገው አልተቀበሉትም ነበር። እስራኤላውያንን ለመንፈሳዊ ዕውርነት የዳረገው ምን ነበር? በአንድ በኩል፥ የሃይማኖት መሪዎች ለሕዝቡ ከተሰጠው ቃል የሚፈልቀውን እውነት ለሕዝቡ ነፍገው በሰው-ሠራሽ ወጎች ተክተዋል

(ሉቃስ 11:52)። መሪዎቹ የራሳቸውን አሳብ ለማራመድ እንጂ እውነትን መቀበል አልፈለጉም (ዮሐ. 11:47-53)። በፈቃዳቸው የገቡበት የዓይነ-ስውርነት ኑዛዜ፡- «ከቄሣር በቀር ንጉሥ የለንም» የሚል ነበር። የጌታችን ተአምራት እንኳ ሊያሳምኑአቸው አልቻሉም። በመሆኑም በይበልጥ እውነትን በተቃወሙ መጠን በይበልጥ እየታወሩ ሄዱ (ዮሐ. 12 ከቀጥር 35 ጀምሮ)።

ግብዝነት (21:12-22)

ኢየሱስ ሁለት የፍርድ ተግባራትን አከናውኗል፡- ቤተ መቅደሱን አነጻ፤ በለሲቱን ረገመ። ወደ ዓለም የመጣው ለማዳን እንጂ ለመፍረድ ስላልነበር (ዮሐ. 3:17)፤ እነዚህ ሁለቱም ከተገቢ የአገልግሎት ባሕርዩ ጋር የሚቃረኑ ነበሩ። እነዚህ ሁለቱም የእስራኤላውያንን ግብዝነት ያመለክቱ ነበር፡- መቅደሱ የሌቦች ዋሻ ሲሆን፤ (በበለስ ዛፍ የተገለጸው) ሕዝቡ ፍሬ-ቢስ ነበር። ውስጣዊ ዝቅጠታቸውና ውጫዊ ፍሬ-አልባነታቸው ግብዝነታቸውን ያመለክቱ ነበር።

ቤተ መቅደሱን ማንጻት (21:12-16)፡- ኢየሱስ አገልግሎቱን የጀመረው በተመሳሳይ ተግባር ነበር (ዮሐ. 2:13-25)። አሁን ከሦስት ዓመታት በኋላ ቤተ መቅደሱ በመሪዎቹ «ሃይማኖታዊ ንግድ» እንደገና ተበላሽቶ ነበር። የአሕዛብን አደባባይ ከውጭ የሚመጡ አይሁዶች ገንዘብ የሚመነዝሩበትና መሥዋዕቶችን የሚገዙበት ስፍራ በማድረግ ወደ ገበያነት ለውጠውት ነበር። ይህ ለአገልግሎትና ከሌሎች አገሮች ለሚመጡ ጎብኚዎች እንዲያመች ተብሎ የተጀመረው ነገር ወደ አትራፊ ንግድነት ተቀየረ። ነጋዴዎቹ ብዙ ዋጋ ይጠይቁ ነበርና ማንም ሊወዳደራቸው ወይም ሊቃወማቸው አይችልም ነበር። የቀድሞው ሊቀ ካህን የነበረው ሐናንያ የዚሁ ንግድ ተቆጣጣሪ እንደነበር የታሪክ ጸሐፊዎች ይነግሩናል። ልጆቹም ይረዱት ነበር።

በቤተ መቅደስ ውስጥ የአሕዛብ አደባባይ የተሠራው «ለተጣሉት» ሰዎች ወደ መቅደስ የመግባት ዕድል ለመስጠትና ከእስራኤላውያን ዘንድ ስለ እውነተኛው አምላክ የሚማሩበትን መንገድ ለማመቻቸት ነበር። ይሁንና ይኸው «ሃይማኖታዊ ገበያ» በርካታ ንቁ አሕዛብን ከእስራኤል ምስክርነት አርቆአቸዋል። የአሕዛብ አደባባይ ለአገልግሎት ሥራ ሳይሆን ለንግድ ሥራ ይውል ጀመር።

ኢየሱስ ቤተ መቅደሱን «ቤቱ» ሲል፤ አምላክነቱን እያስረገጠ ነበር። «የጸሎት ቤት» ሲል፤ ኢሳይያስ 56:7ን እየጠቀሰ ነበር። ኢሳይያስ 56 በሙሉ ታማኝነት የጎደላቸውን የእስራኤል መሪዎች ይኩንናል። «የሌቦች ዋሻ» የሚለው ሐረግ ከኤርምያስ 7:11 የመጣ

ሲሆን፤ ኤርምያስ በመቅደሱ በር ላይ ቆሞ፤ ኢየሱስ በዘመኑ ስላያቸውና ፍርድን ስላዘዘባቸው ተመላሳይ ኃጢአቶች ለሕዝቡ ያሰማው የአንድ ረዥም ስብከት ክፍል ነው።

ኢየሱስ ቤተ መቅደሱን «የሌቦች ዋሻ» ብሎ የጠራው ለምንድን ነው? ምክንያቱም ሌቦች የሚደበቁበት ስፍራ በዋሻ ውስጥ ከመሆኑ የተነሣ ነው። የሃይማኖት መሪዎችና አንዳንድ ሰዎች ኃጢአታቸውን ለመሸፈን በአይሁድ ሃይማኖትና በቤተ መቅደሱ ስም ይጠቀሙ ነበር።

እግዚአብሔር በቤቱ ውስጥ እንዲከናወን የሚፈልገው ምንድን ነው? እውነተኛ ጸሎት! በእግዚአብሔር ላይ መደገፋችንንና በቃሉ መታመናችንን ስለሚያመለክት እግዚአብሔር በሕዝቡ መካከል እውነተኛ ጸሎት እንዲኖር ይፈልጋል (1ኛ ጢሞ. 2 ከቁጥር 1 ጀምሮ)። እንዲሁም የሕዝቡን መረዳት ይፈልጋል (ቁ. 14)። ችግረኞች ተቀባይነት ሊያገኙና የሚፈልጉት ዓይነት እርዳታ ሊደረግላቸው ይገባ ነበር። በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ሕዝቡን ለመለወጥ የሚሠራ የእግዚአብሔር ኃይል መኖር ነበረበት። ምስጋና ሌላው የእግዚአብሔር ቤት ገጽታ ነው (ቁ. 15-16)። በዚህ ስፍራ ኢየሱስ ምስጋናን የጠቀሰው ከመዝሙር 8:2 ነው።

የበለስዋ መረገም (21:17-22)፡- ኢየሱስ ዛፍን መርገሙ ምናልባት ሊያስረግመን ይችላል። ዛፍዋን ያጠወለጋት ያው ኃይል አዲስ ሕይወት ሊሰጣትና ፍሬያማ ሊያደርጋት ይችላል ነበር። መቼም ኢየሱስ አንዲት ዛፍ ፍሬ ባለማፍራቷም ምክንያት በኃላፊነት እንደማይጠይቃት የተረጋገጠ ነው።

ሆኖም ግን ይህ ከሥተት የተፈጸመበትን ጊዜና ስፍራ ከተመለከትን፤ ነገሩን በተሻለ ሁኔታ ልንረዳው እንችላለን። ኢየሱስ ለሕዝቡ በሚያቀርበው የመጨረሻ ሳምንት ይፋዊ አገልግሎቱ ጊዜ በኢየሩሳሌም አቅራቢያ ነበር። የበለስ ዛፍዋ የእስራኤልን ሕዝብ ታመለክታለች (ሉቃስ 13:6-9፤ ኤር. 8:13፤ ሆሴዕ 9:10፤ 16)። ይህች ዛፍ ፍሬ የሌለው ቅጠል ብቻ እንደነበራት ሁሉ፤ እስራኤልም የታይታ ሃይማኖት እንጂ ፈሪህ-እግዚአብሔር የሰፈነበትን አኗኗር የሚያስከትል ተግባራዊ የእምነት ልምድ አልነበራትም። ኢየሱስ በዛፍዋ ላይ አልተቆጣም። ይልቁንም፤ ለደቀ መዛሙርቱ በርካታ ትምህርቶች ለማስተማር ተጠቀመባት።

እግዚአብሔር በሕዝቡ ሕይወት ውስጥ ፍሬ ለማፍራት ይፈልጋል። ፍሬ የሕይወት ውጤት ነው። የቅጠሎች መኖር በአብዛኛው የፍሬን መኖር ቢያመለክትም ይህ በበለሲቱ ላይ አልሠራም ነበር። በበለሲቱ ምሳሌ

ውስጥ (ሉቃስ 13:6-9)፥ አትክልተኛው ለዛፍዋ እንክብካቤ እንዲያደርግ ተጨማሪ ጊዜ ተሰጥቶት ነበር፤ ጊዜው ግን አበቃ። ይህች ዛፍ ስፍራ ከመያዝ በስተቀር የምትረባ አልነበረችም።

ከዚህ ክሥተት ውስጥ ከሕይወታችን ጋር የምናዛምደው ጠቃሚ ትምህርት ቢኖርም፥ ዋናው አተረጓጎም እስራኤልን የሚመለከት መሆን አለበት። የፍርድ ጊዜ ደርሶ ነበር። የፍርድም ውሳኔ በፈራጁ ዳኛ ተላልፎ ነበር። ይሁንና ለ40 ዓመታት ሳይፈጸም መቆየት ነበረበት። ከዚያም ሮም ትመጣና ከተማዬቱን፥ ቤተ መቅደሱንና ሕዝቡን ትደመስሳለች።

ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ ስለ እምነትና ጸሎት ተግባራዊ ትምህርት ለማስተማር በዚህ ድርጊት ተጠቀመ። ቤተ መቅደሱ «የጸሎት ቤት» ሕዝቡም የሚያምን ዜጋ እንዲሆን ታስቦ ነበር። ይሁንና እነዚህ ሁለቱም አስፈላጊ ነገሮች እንደተጠበቁ ሆነው አልተገኙም። እኛም ከፍራ-አልባነት አደጋ ልንጠነቀቅ ይገባል።

ቃሉን አለመታዘዝ (21:23-22:14)

እነዚህ ሦስት ተከታታይ ምሳሌዎች የመነጨት የካህናት አለቆቹና ሽማግሌዎች ኢየሱስ ቤተ መቅደሱን ለማንጸት ምን ሥልጣን እንዳለው ካቀረቡለት ጥያቄ ነው። የሕዝቡን መንፈሳዊ ሕይወት የሚጠብቁ ኃላፊዎች እንደመሆናቸው፥ ይህን ጥያቄ የማቅረብ መብት ነበራቸው። ይሁንና አላዋቂነታቸው ያስገርመናል። ኢየሱስ ለሦስት ዓመታት ያገለገላቸው ሆኖ ሳለ አሁንም ሐቁን ለመቀበል አይፈልጉም ነበር። ተጨማሪ መረጃ ፈለጉ።

ኢየሱስ እነዚህን ሰዎች ወደ ቀድሞው የዮሐንስ አገልግሎት ቢመልሳቸውም ጉዳዩን ለማዘናጋት እየሞከረ አልነበረም። የዮሐንስ ለኢየሱስ መንገድ ስላዘጋጀ መሪዎቹ የዮሐንስን አገልግሎት ተቀብለው ቢሆን ኖሮ ኢየሱስን ይቀበሉት ነበር። በዚህ ፈንታ መሪዎቹ፥ ሄሮድስ፥ የዮሐንስን እንዲያስርና ከዚያም እንዲገድል ፈቀዱለት። ሁለቱም የዮሐንስና ኢየሱስ በእግዚአብሔር የተላኩ ስለሆኑ የዮሐንስን ሥልጣን ካልተቀበሉ የኢየሱስን ሥልጣን አይቀበሉም ነበር።

እግዚአብሔር አስቀድሞ የነገረንን ነገር የማንታዘዝ ከሆነ ለክርስቲያናዊ ሕይወት ወሳኝ መመሪያ የሆነውን አዲስ እውነት ለመማር አንችልም ማለት ነው። «ፈቃዱን ሊያደርግ የሚወድ ቢኖር፥ እርሱ ይህ ትምህርት ከእግዚአብሔር ቢሆን ... ያውቃል» (ዮሐ. 7:17)። የሃይማኖት መሪዎቹ የዮሐንስ የሰበከውን እውነት አልተቀበሉም፤ በመሆኑም፥ ኢየሱስ አዲስ እውነት ሊሰጣቸው አልቻለም። ኢየሱስና የዮሐንስ ሁለቱም በተመሳሳይ ሥልጣን ሥር ነበሩ።

እግዚአብሔር አብን ተቃወሙ (21:23-32)። የወይኑ አትክልት በመሠረቱ ስለ እስራኤል ሕዝብ ይናገራል (ኢሳ. 5፤ መዝ. (80)፡8-16)። ሁለቱ ልጆች በዚያ ሕዝብ ውስጥ የነበሩትን ሁለት ቡድኖች፡ ማለትም በራሳቸው ጽድቅ የሚመኩትን የሃይማኖት ሰዎችና በሌላ ወገን የሚገኙትን ቀራጮችና ኃጢአተኞችን ያመለክታሉ። ዮሐንስ እያገለገለ ሲመጣ የሃይማኖት ሰዎች በሥራው በጣም ተደስተው ነበር፤ ይሁንና ንስሐ ገብተውና ራሳቸውን አዋርደው ሊጠመቁ አልፈለጉም ነበር (ማቴ. 3፡7-12፤ ዮሐ. 1፡19-28)። በሌላ በኩል ደግሞ ሃይማኖታዊ ያልሆኑ ሰዎች ኃጢአታቸውን ተናዝዘውና የዮሐንስን ቃላት አክብረው ተጠመቁ።

መሪዎቹ ሁለት ኃጢአቶችን ፈጸሙ፡- በዮሐንስ መልእክት አለማመናቸውና ለኃጢአታቸው ንስሐ አለመግባታቸው። እንዲያውም፡ ንስሐ መግባት የማያስፈልጋቸው መሰላቸው (ሉቃስ 18፡9-14)። ይሁንና ለቀራጮችና ለኃጢአተኞች ንስሐ መግባት ያመጣውን ለውጥ ሲመለከቱ የዮሐንስ መልእክት እውነተኛ፡ ደኅንነትም የተጨበጠ ነገር መሆኑን ማመን ነበረባቸው። የሃይማኖት መሪዎች እግዚአብሔር የሰጣቸውን ግልጽ መረጃ በተደጋጋሚ ሳይቀበሉ ቀሩ።

በመሠረቱ ዮሐንስን አለመቀበላቸው የላከውን አብን አለመቀበላቸው ነበር። እግዚአብሔር ግን ችር በመሆኑ፤ በፍርድ ፈንታ ልጁን ላከ። ይህም ወደ ቀጣዩ ምሳሌ ያሸጋግረናል።

ልጁን ተቃወሙ (21:33-46)፡- አሁንም ከወይኑ አትክልት አልወጣንም። ይህ ምሳሌ በኢሳይያስ 5፡1-7 ላይ የተመሠረተ ሲሆን እግዚአብሔር በምሳሌው አማካኝነት ለአይሁዶች ያሳየውን በጎነት ያስገነዝባል። እግዚአብሔር ከግብጽ ምድር በማውጣት ወተትና ማር በሚፈስባት ለም መሬት አስቀመጣቸው። ቁሳዊና መንፈሳዊ በረከቶችን ካጉናጸፋቸው በኋላ ለክብሩ ፍሬ እንዲያፈሩ ብቻ ጠየቃቸው። ከጊዜ ወደጊዜ አገልጋዮቹን (ነቢያቶችን) ከሕዝቡ ፍሬ ያመጡ ዘንድ ላካቸው። ሕዝቡ ግን በአገልጋዮቹ ላይ ግፍ ሠሩ - አንዳንዶቹንም ገደሏቸው።

ባለቤቱ ምን ማድረግ ነበረበት? እነዚህን ክፉ ሰዎች እንዲያጠፏቸው ሠራዊቱን ለመላክ ይችላል ነበር፤ ዳሩ ግን የገዛ ልጁን ላከላቸው። ይህም የሚያመለክተው የእግዚአብሔር ልጅ ወደሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እርሱ «ወራሹ» ነው (ዕብ. 1፡2)። ሰዎቹም ልጁን ተቀብለው ማክበር ሲገባቸው ከወይኑ አትክልት ውጭ አውጥተው ገደሉት። ኢየሱስ የተሰቀለው «ክበር ውጭ» ነበር (ዕብ. 13፡12-13)፤ የገዛ ሕዝቡም አልተቀበለውም ነበር።

ምሳሌውን ያደምጡ የነበሩ ሰዎች በትዕይንቱ ስለተመሰጡ በራሳቸው ላይ የፍርድ ውሳኔ እንዳስተላለፉ አልተገነዘቡም ነበር። ኢየሱስ የተገደለው ልጁ እርሱ ራሱ እንደሆነና ገበሬዎቹም የሃይማኖት መሪዎች እንደሆኑ ለመግለጽ መዝሙር (118)፡22-23ን ጠቅሶአል (ቁ. 45)። ሕዝቡ ኢየሱስን በተቀበሉ ጊዜ ከመዝሙር (118)፡26 ላይ እየጠቀሱ ስለነበር ይህ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ለገዢዎቹ አእምሮ ወለል ብሎ ይታያቸው ነበር።

ብዙውን ጊዜ በብሉይ ኪዳን ውስጥ እግዚአብሔር በዓለት ወይም በድንጋይ ይመሰላል (ዘዳ. 32፡4፤ 18፡30-31፤ መዝ. (18)፡2፤ 31፡46)። በተጨማሪም ድንጋይ መሢሐዊ ማዕረግ ነው። ለእስራኤል ኢየሱስ የማሰናከያ ድንጋይ ነበር (ኢሳ. 8፡14-15፤ ሮሜ 9፡32-33፤ 1ኛ ቆሮ. 1፡23)። ለቤተ ክርስቲያን ኢየሱስ የመሠረት ድንጋይ፤ የማዕዘን ራስ ነው (ኤፌ. 2፡20-22፤ 1ኛ ጴጥ. 2፡4-5)። በዘመን መጨረሻ ኢየሱስ እንደሚያደቅቅ ድንጋይ ይገለጽና (ዳን. 2፡34)፤ የአሕዛብን መንግሥታት በማውደም የራሱን የከበረ መንግሥት ያቋቁማል።

በእርግጥ፤ የአይሁድ መሪዎች ኢየሱስ የጠቀሰው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍልና የሚያስተላልፈውን መሢሐዊ መልእክት ጠቀሟታ ያውቁ ነበር። እነርሱ ግን ድንጋዩን የናቁ ግንበኞች ነበሩ (የሐዋ. 4፡11)። የዚህ ውጤቶች ምን ምን ነበሩ? በአንድ በኩል፤ መንግሥት ከእስራኤል ይወሰድና ለሌላው ሕዝብ ማለትም ለቤተ ክርስቲያን ይሰጥ ነበር (1ኛ ጴጥ. 2፡9፤ ከቅሩጥር 6-10 ያለውንም ዐውደ-ንባቡን አጠግን)። ይህንን ድንጋይ የሚቃወሙ ሁሉ «ይፈጫሉ»፤ ኢየሱስ የሚፈርድባቸው ሰዎች ይደቃሉ።

መንፈስ ቅዱስን ተቃወሙ (22፡1-14)፡- ምንም እንኳ ተመሳሳይነት ቢኖሯቸውም ይህ ምሳሌ ከታላቁ እራት ምሳሌ ጋር መደናገር የለበትም (ሉቃስ 14፡16-24)። አሁንም አብንና ወልድን እናገኛለን፤ ወልድ (ገበሬዎች ቢገድሉትም እንኳ) ሕያውና ሙሽሪቷ የምትጠብቀው ነው። አሳቡም ጌታ ኢየሱስና ቤተ ክርስቲያኑ መገለጻቸውን የሚያመለክት ነው (ኤፌ. 5፡22-33)። በዚህ ምሳሌ ውስጥ የተጠቀሰው ክፍለ-ጊዜ ከትንሣኤው፤ ከዕርገቱና ከመንፈስ ቅዱስም መምጣት በኋላ የሚከናወን መሆን አለበት።

በልጁ ላይ ያደረጉት ክፋት ቢኖርም እንኳ አብ የእስራኤልን ሰዎች እንዲመጡ እየጋበዘ ይገኛል። የሐዋርያትን ሥራ የመጀመሪያዎቹን ሰባት ምዕራፎች ስናጠና፤ መልእክቱ በማንም ሳይሆን በአይሁዶች ላይ ሲያተኩር እንመለከታለን (የሐዋ. 2፡5፤ 10፤ 14፤ 22፤ 36፤ 3፡25፤

6:7)። የእግዚአብሔር ዕቅድ «በመጀመሪያ ለአይሁድ ሰዎች» የሚል ነበር (ሮሜ 1:16፤ የሐዋ. 3:26)። የአይሁድ መሪዎች በሐዋርያት አማካኝነት ለተላለፈው የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ምላሽ የሰጡት እንዴት ነበር? ቃሉን ችላ ብለው ቤተ ክርስቲያንን አሳደዱ። በዮሐንስ መገደል የተስማሙትና ኢየሱስም እንዲገደል ጥያቄ ያቀረቡት ገዢዎች ራሳቸው እስጢፋኖስን ወግረው ገደሉት! በኋላም ሄሮድስ ያዕቆብን ገደለው (የሐዋ. 12 ከቀጥር 1 ጀምሮ)።

በምሳሌው ውስጥ ሕዝቡ አገልጋዮቹን በማጎሳቆላቸው ንጉሡ የሰጠው ምላሽ ምን ነበር? በጣም ተቆጣና እነርሱንና ከተማቸውን ያጠፋ ዘንድ ሠራዊቱን ሰደደ። ከዚያም ወደ ሌሎች ሰዎች ዞር በማለት ወደ ግብዣው ይመጡ ዘንድ ጋበዛቸው። ይህ እግዚአብሔር ከእስራኤል ሕዝብ ጋር የሚያደርገውን ነገር ያሳያል፤ የመጥምቁ ዮሐንስን ስብከት ለመቀበል ባልፈለጉ ጊዜ አብን ወደ ዳር ገፍተዋል። ወልድንም ባሰሩትና በሰቀሉት ጊዜ አለመቀበላቸውን አሳይተዋል። እግዚአብሔር በትዕግሥቱና በጸጋው ጽናት ሌሎች ምስክሮችን ላከ። መንፈስ ቅዱስ በቀደሙት አማኞች ላይ በመውረዱ ኢየሱስ ሕያው እንደሆነና ሕዝቡም ሊያድን እንደሚችል በታላቅ ኃይል መሰከሩ (የሐዋ. 2:32-36፤ 3:19-26)። እግዚአብሔር በውስጣቸውና በእነርሱም አማካኝነት ይሠራ እንደነበር የፈጸሟቸው ተአምራት ያረጋግጡ ነበር።

በተጨማሪም እስራኤል መንፈስ ቅዱስን ችላ ብላለች። እስጢፋኖስ በሕዝቡ ላይ ያቀረበው ክስ ይኸው ነበር፡- «ሁልጊዜ መንፈስ ቅዱስን ትቃወማላችሁ» (የሐዋ. 7:51)። ምንም እንኳን ፍርዱን ለ40 ዓመታት ያህል ቢያዘገየውም፥ በእስጢፋኖስ መወገር እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን የነበረው ትዕግሥት ይሟጠጥ ጀመር። በሐዋርያት ሥራ 8 ውስጥ መልእክቱ ወደ ሰማርያውያን እንደተሸጋገረና በሐዋርያት ሥራ 10 ደግሞ ወደ አሕዛብም መንደር እንደዘለቀ እናነባለን።

እንደ እኔ እምነት፥ ይህ የመጨረሻው እምቢተኝነት ኢየሱስ በማቴዎስ 12:22-32 ውስጥ «በመንፈስ ቅዱስ ላይ መሳደብ» ሲል ለጠቀሰው የክፋ ተግባር ማስረጃ ነው። ይህ እስራኤል የፈጸመችው ብሔራዊ ኃጢአት ነው። ዮሐንስን ባልተቀበሉት ጊዜ እርሱን የላከውን አብን አለመቀበላቸው ነበር፤ ይሁንና ገና የወልድ አገልግሎት ቀርቶ ነበር። ወልድን ባልተቀበሉት ጊዜ ካለማወቃቸው የተነሣ ይቅርታ ተደረገላቸው (ሉቃስ 23:34፤ የሐዋ. 3:17)። ዛሬ ማንኛውም ኃጢአተኛ ክርስቶስን ባለመቀበል ይቅርታ ሊያገኝ አይችልም፤ ነፍስን የሚኩንነው ይኸው እምቢተኝነት (አለመቀበል) ነውና (ዮሐ. 3:16-22)።

አሁንም የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ቀርቶ ነበር። በበዓለ-ጎምሳ ዕለት መንፈስ ቅዱስ በቤተ ክርስቲያን ላይ በመውረዱ ሐዋርያት ታላላቅ ምልክቶችንና ድንቆችን አደረጉ (የሐዋ. 2:43፤ ዕብ. 2:1-4)። ገዢዎች ግን የመንፈስ ቅዱስን ምስክርነት አንቀበልም አሉ፤ ይህም የመጨረሻውን ፍርድ አስከተለ። አብን፥ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን አንቀበልም ብለዋል፤ ከእንግዲህም የቀረ ዕድል አልነበራቸውም።

ዛሬ ሁኔታው የተለየ በመሆኑ ይህ «በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሚፈጸመው ኃጢአት» እስራኤላውያን ባደረጉት መልክ ሊከናወን አይችልም። የእግዚአብሔር መንፈስ በቃሉ አማካኝነት ለኢየሱስ ክርስቶስ አካልና ተግባር ምስክርነቱን እየሰጠ ይገኛል። ዓለምን ስለ ኃጢአት የሚወቅሰው መንፈስ ቅዱስ ነው (ዮሐ. 16:7-11)። የማያምኑ ሰዎች መንፈስ ቅዱስን ሊቃወሙ ይችላሉ (የሐዋ. 7:51)፤ ዳሩ ግን መንፈስ ቅዱስ ደኅንነት ያላገኘውን ኃጢአተኛ መውቀስ በሚያቆምበት ወቅት የሚደርሰውን ቀውጢ ሰዓት የሚያውቅ ማንም የለም።

ከ11-14 የሚገኙት ቁጥሮች ለምሳሌው በተጨማሪ ማብራሪያነት የታከሉ ቢመስሉም በጣም አስፈላጊዎች ናቸው። የሠርግ ልብስ ከደጋሹ በመታደሉ ሁሉም ሰው አምሮበት ለብሶ ነበርና ድህ በመሆኑ ማንም ሰው የበታችነት አይሰማውም ነበር። ደኅንነት ግላዊ ነው። እግዚአብሔር የሚሰጠንን የክርስቶስ ጽድቅ መቀበል እንጂ ራሳችን ጽድቅን ለማዘጋጀት መጣር የለብንም። እነዚህ ምሳሌዎች ግልጽ ብሔራዊ አጽንዖት ቢኖራቸውም በመጨረሻው ላይ የቀረበው ይህ የግል አጽንዖት ግን ከሁሉም ይበልጥ እጅግ አስፈላጊ ነበር።

የሕዝቡ መሪዎች በመንፈሳዊ ዕውርነታቸው፥ በግብዝነታቸውና ሆን ብለው ቃሉን ባለመታዘዛቸው በደለኞች ነበሩ። ይህን ወቀሳ ከኢየሱስ ተቀብለው ንስሐ መግባት ሲገባቸው ሊቃውሙትና ሊከራከሩት ታጥቀው ተነሡ። ውጤቱም ፍርድ ሆነ፤ እኛም የነርሱን ያለመታዘዝ ምሳሌ ላለመከተል መጠንቀቅ አለብን።

የንጉሡ መከላከያ

ማቴዎስ 22: 15-46

በፋሲካ ሳምንት ውስጥ በዋለው ማክሰኞ ዕለት የጌታችን ጠላቶች ተከታታይነት የነበራቸውን በርካታ ጥያቄዎች በማቅረብ ሊያጠምዱት ሞከሩ። እነዚህ ሰዎች ቀደም ሲል ጌታ ባቀረባቸው ተከታታይ ምሳሌዎች ሳቢያ ከደረሰባቸው የመንፈስ ቀስል ገና አላገኘውም ነበር። ክፉ መሻቶቻቸውን ከማጋለጡም በላይ በሚያደርጉት ሁሉ ፍርድን በገዛ እጃቸው በላያቸው ላይ ማምጣት መሆኑን አስጠንቅቆአቸው ነበር። ሆኖም የሃይማኖት መሪዎች በሕዝቡ ፊት መዋረዳቸውን አልወደዱትም ነበር። በሙሉ ልባቸው ኢየሱስን ለማጥፋት ወስነው ነበርና ለእስራት የሚያበቃ ክፉ ቃል እንዲናገር ወጥመድ አዘጋጅተው ጠበቁት።

ከዚህም በተረፈ፤ ጥያቄዎቹን ማቅረባቸው አስፈላጊ የነበረበት ሌላም ምክንያት ነበር፤ ይህንን ግን ጠላቶቹ አልተገነዘቡትም። ኢየሱስ እንደ እግዚአብሔር በግ ሊሞት ነበርና በጉ ከፋሲካው በፊት መመርመር ነበረበት (ዘጸ. 12: 3-6)። በበጉ ላይ ማንኛውም ዓይነት ጉድለት ቢገኝበት ሊሠዋ አይችልም ነበር። እንደዚሁም ኢየሱስ በይፋ በጠላቶቹ የተመረመረ ስለነበር ምንም ዓይነት ጉድለት ሊያገኙበት አልቻሉም።

በመሠረቱ፤ ይህ በጌታችንና በሃይማኖት መሪዎች መካከል የተካሄደው የቃላት ልውውጥ አሁንም ቢሆን አምነው ይድኑበት ዘንድ የተሰጣቸው ተጨማሪ ዕድል ነበር። እንዲያውም በዚሁ አጋጣሚ አንድ ፈሪሳዊ ወደ መንግሥቱ በጣም ቀርቦ ነበር (ማር. 12: 32-34)። በመጨረሻዋ ደቂቃ ላይ እንኳ እውነቱን ሊቀበል፤ ንስሐ ሊገባና ሊያምን ከፈለገ ከደኅንነት ርቆ ለጠፋው ኃጢአተኛ ተስፋ አለው።

በዚህ በአደባባይ በተካሄደ ውይይት ውስጥ የተነሡት ጥያቄዎች አራት ነበሩ፤ ሦስቱ ከጠላት ወገን የተሰነዘሩ ሲሆኑ አንዱ ግን ከኢየሱስ ክርስቶስ የቀረበ ነበር።

ስለ ግብር የቀረበ የፖለቲካ ጥያቄ (22: 15-22)

ምንም እንኳ ፈሪሳውያንና የሄሮድስ ወገኖች ውስጥ ውስጡን ጠላቶች ቢሆኑም፤ አሁን ግን የጋራ ጠላት በማግኘታቸው አንድ ግንባር መሥርተው ነበር። ፈሪሳውያን ከበርካታ ምክንያቶች የተነሣ የሮማውያንን የግብር አሰባሰብ ይቃወሙ ነበር፡- (1) በአሕዛብ ሥልጣን ሥር ለመገዛት አይፈልጉም ነበር፤ (2) ቂሣር ልክ እንደ አምላክ ይታይና ይፈራ ነበር፤

እና (3) ገንዘባቸውን ለሮማውያን ከመስጠት ይልቅ ራሳቸው ቢጠቀሙበት ይሻላቸው ነበር። የሄሮድስ ወገኖች ደግሞ ሄሮድስን ይደግፉ ስለነበር የግብሩን መሰባሰብ ይፈልጉ ነበር። የሄሮድስም ሥልጣን ከቄሣር የተሰጠው ስለነበር ሮም እስካልደገፈችው ጊዜ ድረስ በሥልጣን ላይ መቆየቱ አዳጋች ነበር።

ጳለስጢና በወረራ የተያዘች አገር ነበረች፤ አይሁዶች በዚህ ዓይነት ለሚገዙአቸው ወራሪዎች አንዳችም ፍቅር አልነበራቸውም። ድሀው ሕዝብ ሳይቀር ለመክፈል የሚገደድበት ግብር ሁሉ ነፃ ሕዝብ ያለመሆናቸውን ያስታውሳቸው ነበር። የአክራሪ አይሁዶች «ሳቡዕ» ድርጅት አባላት የነበሩ ቀኖናውያን (ቀናተኞች) ብዙውን ጊዜ በሮም ላይ የተቃውሞ ድምፅ ያሰሙ ነበር። ማንኛውንም የሮማውያን ግብር ይቃወሙ ነበር።

ፈሪሳውያንና የሄሮድስ ወገኖች የግብር አከፋፈሉን ጥያቄ እንደ ዓሣ ማጥመጃ ጣፋጭ ምግብ አድርገው ለምን እንደተጠቀሙበት ለመመልከት የሚያስችግር አይደለም። ኢየሱስ የትኛውንም አቋም ቢወስድ ለራሱና ለአገልግሎቱ ችግር መፍጠሩ አይቀርም ብለው አሰቡ። ግብሩን ቢቃወም ከሮማውያን ጋር መጣላቱ ነው፤ ግብሩን ቢደግፍ ደግሞ አይሁዶች ይነሡበታል።

ኢየሱስ ወዲያውኑ ሄራቸውን አስተዋለ። እውነተኛው ዓላማቸው ለጥያቄው ምላሽ ማግኘት ሳይሆን፤ እርሱን ለማጥመድ መሞከር መሆኑን ያውቅ ነበር። ከአነጋገራቸው የእግዚአብሔርን ጽድቅ የሚራቡ ይመስላሉ። በውስጣቸው ግን እርሱን ይቃወሙት ነበርና ይህም ግብዞች አደረጋቸው። ከዚህ በመነሣት ብቻ ምላሽ ላለመስጠት በቻለም ነበር፤ ዳሩ ግን ዙርያውን የከበበው ሕዝብ እንደማይረዳ ያውቅ ነበር። ስለዚህ አጋጣሚውን የጠላቶቹን አፍ ለመዝጋት ብቻ ሳይሆን በተመሳሳይ ሁኔታም ለሕዝቡ ጠቃሚ መንፈሳዊ እውነታ ለማስተማር መልካም ዕድል መሆኑን አውቆ ተጠቀመበት።

እያንዳንዱ ገዥ የራሱን ገንዘቦች ያስቀርጽና የራሱንም ምስል ያስቀምጥባቸው ነበር። በ«ዲናሩ» ላይ የቄሣር ምስል ስለነበረበት፤ የቄሣር ንብረት ነበር። በመሆኑም፤ «የቄሣርን ለቄሣር ስጡ። የእግዚአብሔርንም ለእግዚአብሔር አስረክቡ» በማለት መለሰ። በዚህች ቀላልና ጥልቅ ምላሽ ኢየሱስ በርካታ አስፈላጊ እውነቶችን አስተምሮአል።

ከርስቲያኖች ገዥዎችን ማክበርና መታዘዝ አለባቸው፡- ይህ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በሌሎችም ስፍራዎች ተጠቅሶአል (ሮሜ 13፤ 1ኛ ጴጥ.

2:13-17፤ 1ኛ ጢሞ. 2 ከቅጥር 1 ጀምሮ)። ክርስቲያኖች የሁለት አገሮች ዜግነት አላቸው፡- የሰማይ (ፊልጵ. 3:20) እና የምድር። ምድራዊ ገዢዎቻችንን (ወይም ተመራጭ መሪዎችን) ማክበር፤ ለሕግ መገዛት፤ ግብር መክፈልና በሥልጣን ላይ ለሚገኙት ሁሉ መጸለይ አለብን።

ክርስቲያኖች እግዚአብሔርን ማክበርና መታዘዝ አለባቸው፡- ቂሣር እግዚአብሔር አልነበረም። እንደዚሁም መንግሥታት ሃይማኖትን ለመግታት የማይችሉ ከመሆናቸውም (የሐዋ. 5:29)፤ የአምልኮ ነፃነትንም መገደብ የለባቸውም። ከሁሉም የሚሻለውና አገሩን የሚያስከብረው ሰው፤ እግዚአብሔርን የሚያመልከው ዜጋ ነው።

ሰው የእግዚአብሔር አምሳል ስለሆነ ሁለመናውም የእግዚአብሔር ነው፡- የቂሣር ምስል በሣንቲሙ ላይ ነበር፤ የእግዚአብሔር አምሳል (ምስል) በሰው ላይ ነው (ዘፍ. 1:26-27)። ኃጢአት ያንን አምሳል ቢያበላሽውም በኢየሱስ ክርስቶስ አማካኝነት ዳግም ሊመለስለት ይችላል (ኤፌ. 4:24፤ ቂላ. 3:10)።

በሃይማኖትና በመንግሥት መካከል ያለው ግንኙነት የተከለለና፤ ከጣልቃ ገብነት የተገለለ ነው። የእግዚአብሔር ሰዎች በመንግሥት ሥልጣን ውስጥ ማገልገላቸው ተገቢ ነው (ዳንኤልና ዮሴፍን አስታውስ)። ዳሩ ግን መንግሥት ቤተ ክርስቲያንን መቈጣጠሩ ወይም ቤተ ክርስቲያን መንግሥትን መቈጣጠር ስሕተት ነው።

ስለ ትንሣኤ የቀረበ መሠረታዊ የእምነት ጥያቄ (22:23-33)

ፈሪሳውያንና የሄሮድስ ወገኖች ከታላቅ ሐፍረት ላይ ቢወድቁም ሰዱቃውያንም በበኩላቸው በክርክሩ መስክ ተሰማርተው ጥቃት ለመስንዘር ሞከሩ። እነዚህ ሰዱቃውያን ከአምስቱ የሙሴ መጻሕፍት ውጭ እንደማይቀበሉ አስተውል። በመሆኑም፤ ሰዱቃውያን በመናፍስት ዓለም ወይም በትንሣኤ ትምህርት አያምኑም ነበር (የሐዋ. 23:8)። ለብዙውም ጊዜ ፈሪሳውያንን ከሙሴ መጻሕፍት በመጥቀስ የትንሣኤን ትምህርት እውነተኛነት እንዲያረጋግጡላቸው በመጠየቅ ቢፈታተኑአቸውም ፈሪሳውያኑ አጥጋቢ ምላሽ ለመስጠት አልቻሉም ነበር።

የሰዱቃውያን መላ-ምታዊ ማብራሪያ የተመሠረተው በዘዳግም 25:5-10 ውስጥ በሚገኘው «ልጅ ሳይወልድ ለሞተው ሰው ወንድሙ ሊፈጽምለት በሚገባ ተግባር» ላይ ነበር። የዚህ ወግ ዓላማ አንድ ሰው ሀብቱን የሚወርስ ወንድ ልጅ ሳይወልድ ቢሞት እንኳ ስሙን ጠብቆ ማስቆየት ነበር። የቤተሰብ ውርስ ዋነኛ ሚና በሚጫወትበት እንደ

እስራኤል ባለ ሕዝብ ዘንድ ለእያንዳንዱ ቤተሰብ ወራሽ ወንድ ልጅ ማግኘት አስፈላጊ ነበር። አንድ ሰው ወንድ ልጅ ሳይተካ ለሞተ ወንድሙ የቤተሰቡን ሐረግ የሚቀጥልለትን ልጅ ለመውለድ ባይፈልግ እንደ ነውረኛ ይቈጠር ነበር።

ሰዱቃውያን በትንሣኤ ላለማመናቸው ዋናው ማስረጃ፡- ማንኛዎም ሴት በሚመጣው ሕይወት ሰባት ባሉች ሊኖሯት አይችልም በሚለው ክርክራቸው ላይ በመመሥረት ነበር። በዛሬውም ጊዜ ብዙዎች እንደሚያስቡት ሁሉ እነርሱም የሚመጣው ሕይወት ከመሻሻሉ በቀር የዚህ ሕይወት ቀጣይ ክፍል ነው የሚል እምነት ነበራቸው።

ኢየሱስ ግን አላዋቂዎች እንደሆኑ ተናገረ። ቅዱሳት መጻሕፍትን ወይም የእግዚአብሔርን ኃይል አያውቁም ነበር፤ ይህም እግዚአብሔርን አለማወቃቸውን ያመለክት ነበር። በሚመጣው ሕይወት ሞት ስለማይኖር መጋባትና የሚሞቱትን ሰዎች ለመተካት ልጅ መውለድ አስፈላጊ አይሆንም።

ኢየሱስ የመንግሥተ ሰማያትን ክብር ስንለብስ መላእክት እንደምንሆን አልተናገረም። ግን «እንደ መላእክት» ትሆናላችሁ ብሉናል፤ ወሲብን ሳንፈጽምና ሳንጋባ እንኖራለን። ሰዎች ከሞቱ በኋላ መላእክት እንደሚሆኑ የሚያሳዩ ሞኛሞኝ ታሪኮችና የአሻንጉሊት ሥዕሎች መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረት የሌላቸው ናቸው።

ጌታችን ሰዱቃውያን በቀጣዩ ሕይወት ላይ የነበራቸውን የተሳሳተ አመለካከት በማስተባበል ብቻ አልረካም ነበር። በተጨማሪም፡ ትንሣኤ እንደሌለ አድርገው የሚያሰሙትንም አባባል ለማጋለጥ ፈለገ፤ ይህንንም ያደረገው ከሙሴ መጽሐፍ ውስጥ በመጥቀስ ነበር። የሚቀበሉት የሙሴን ሥልጣን ብቻ እንደሆነ ያውቅ ነበርና እግዚአብሔር ለሙሴ፡ «እኔ የአባትህ አምላክ፤ የአብርሃም አምላክ፤ የይስሐቅም አምላክ፤ የያዕቆብም አምላክ ነኝ» ያለበትን የዘጸአት 3፡6 ይዘት አስታወሳቸው። «እኔ የአብርሃም አምላክ ነበርሁ ...» አላለም፤ ይህ ቢሆን ኖሮ አብርሃም በአንድ ወቅት ቢኖርም በዚያን ጊዜ ግን የሌለ መሆኑን ባመለከተም ነበር። ጌታ «እኔ ነኝ» በማለቱ እነዚህ ሦስቱም የእምነት ሰዎች በዘመኑ ሕያዋን እንደነበሩ ግልጽ አድርጓል። ጌታ «የ... አምላክ» የሚለውን ሐረግ በመደጋገሙ እነዚህን ሰዎች በግል እንደሚያውቃቸውና እንደሚያፈቅራቸው እየገለጸ ነበር።

ስለ ወደፊቱ ሕይወት መመራመር አደገኛ ነገር ነው። የሰው ልጅ ስለ ወደፊት ሕይወት የሚያነሣቸውን ጥያቄዎች የሚመልስ እውነት የምናገኘው ከእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ብቻ ስለሆነ በእግዚአብሔር ቃል

ሥልጣን ላይ ማረፍ አለብን። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ወደፊት ሕይወት ሁሉንም ነገር አይነግረንም ዳሩ ግን ያበረታታናል ያበራልናልም። ኢየሱስ ማስተዋልና እውቀት ለራቃቸው ሰዱቃውያን ጥያቄ ፍጹም ምላሽ በመስጠቱ አፋቸው «ተለገሙ» (በቀጥር 34 ላይ «ዝምታ» ተብሏል)። ሕዝቡም ሳይቀሩ በምላሹ ተደንቀዋል።

ስለ ሕግ የተነሣው የሥነ-ምግባር ጥያቄ (22: 34-40)

ምናልባትም ፈረሳውያን ጠላቶቻቸው የነበሩ ሰዱቃውያን በማፈራቸው ሳይደሰቱ አልቀሩም። ከአባላቸውም አንዱ ለጌታና ለምላሹ አክብሮት ከሰጠ በኋላ (ማር. 12: 28)፤ የራሱን ጥያቄ አቀረበ - «መምህር ሆይ፤ ከሕግ ማናቸይቱ ትእዛዝ ታላቅ ናት?» (ማቴ. 22: 36)። ሰውየው ይህንን ጥያቄ ያቀረበው በእውነተኛነትና በትሑት አመለካከት እንደሆነ ለማመን በቂ ምክንያት አለን።

ሆኖም ግን ጸሐፍት ለክፈለ-ዘመናት ሲሟገቱበት የነበረ በመሆኑ ይህ አዲስ ጥያቄ አልነበረም። በሕጋቸው ውስጥ 613 ትእዛዛትን የመዘገቡ ሲሆን፤ ከእነዚህም ውስጥ 248ቱ አዎንታዊ፤ 365ቱ አሉታዊ ናቸው። ማንም ሰው እስከ መቼውም እነዚህን ትእዛዛት ሊያውቅና ሙሉ ለሙሉም ሊታዘዝ አይችልም። በመሆኑም፤ ሁኔታውን ለማቃለል ሊቃውንቱ ትእዛዛቱን «ከባድ» (አስፈላጊ) እና «ቀላል» (የማያስፈልግ) በሚሉ ረድፎች ከፋፍለዋቸዋል። አንድ ሰው «በከባዶቹ ትእዛዛት» በዋናነት ሊሠለጥን ዳሩ ግን ቀላሎቹን ሊተዋቸው ይችላል ነበር።

ከዚህ አሠራር በስተጀርባ የሚገኘው ውድቀት ግልጽ ነው፤ በእግዚአብሔር ፊት በደለኛ ለመሆን አንዲቷን ቀላል ወይም ከባድ ትእዛዝ መተላለፉ ብቻ ይበቃል። «ሕግን ሁሉ የሚጠብቅ፤ ነገር ግን በአንዱ የሚሰናከል ማንም ቢኖር በሁሉ በደለኛ ይሆናል» (ያዕ. 2: 10)።

ኢየሱስ በየዕለቱ አጥባቂ አይሁዶች በቃል የሚወጡትን የእምነት መግለጫ ማለትም «ሸማ» ይጠቅሳል (ዘዳ. 6: 4)። («ሸማ» «መስማት» የሚል ትርጉም ያዘለ የዕብራይስጥ ቃል ነው። የእምነት መግለጫውም «እስራኤል ሆይ፤ ሰማ» በሚል ሐረግ ነበር የሚጀምረው።) ታላቁ ትእዛዝ እግዚአብሔር ባለንና በሆንነው ነገር ሁሉ ማለትም በልባችን፤ በነፍሳችን፤ በብርታታችን፤ በሀብታችን፤ በአገልግሎታችን ማፍቀር ነው። እውነተኛ ፍቅር ፈቃድንና ልብን የሚያካትት እንደመሆኑ፤ እግዚአብሔርን ማፍቀር ማለት «ስለእርሱ መልካም ስሜት ማጎልበት» ብቻ ማለት አይደለም። እውነተኛ ፍቅር

ልብንም ፈቃድንም ማስገዛትን ይጠይቃል። ፍቅር ባለበት እርስ በርስ መረዳዳትና ታዛዥነት ይኖራል።

ይሁንና ለእግዚአብሔር የሚኖረው ፍቅር ለባልንጀራ ካለው ፍቅር ስለማይነጣጠል ኢየሱስ ዘሌዋውያን 19፡18ን በመጥቀስ ከ«ሸማ» ጋር አሰልፎታል። ሕግና ነቢያት ሁሉ በእነዚህ በሁለቱ ትእዛዛት ዙሪያ ተሰልፈዋል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ የመልእክቶች ትምህርትም ከዚሁ አሳብ ጋር እንደሚስማማ ልንመለከት እንችላለን። አንድ ሰው እግዚአብሔርን በትክክል የሚያፈቅር ከሆነ ወንድሙንና ጎረቤቱንም ማፍቀር አለበት (1ኛ ዮሐ. 3፡10-18፤ 4፡7-21)።

ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ካለን፣ ትእዛዛቱ የሚያውኩን አይሆኑም። ፍቅር የመታዘዝ መሠረት ነው። እንዲያውም ሕግ ሁሉ በፍቅር ትእዛዝ ተጠቃልሎአል (ሮሜ 13፡8-10)። እግዚአብሔርን ካፈቀርን ባልንጀራችንንም እናፈቅረዋለን፤ ባልንጀራችንንም ካፈቀርን እርሱን ለመጉዳት ብለን የምንፈጽመው ተግባር አይኖርም።

ነገር ግን ኢየሱስ በዚህ ግሩም ምላሹ የሚያስተላልፈው የበለጠ ጥልቅ ትርጉም ነበረው። አይሁዶች ጣዖትን ይፈሩ ነበር። ኢየሱስ አምላክ ነኝ ባለ ጊዜ፣ የተፈጠረውን ነገር ማምለክ ተገቢ እንደሆነ ስለማያምኑ፣ ተቃውሟቸው። ኢየሱስ አምልኮን ስለ ተቀበለ ያከበሩትን ሰዎች አልገሠጸም። ይህ አምልኮተ-ጣዖት ይሆን? አይደለም፤ እርሱ አምላክ ነውና! ሕጉ እግዚአብሔርንና ባልንጀራችንን እንድንወድ ካስተማረን፣ ለአይሁዶች ኢየሱስን ማፍቀር ስሕተት ባልሆነባቸውም ነበር። እነርሱ ግን ሊገድሉት ያሜሩ ነበር። አንድ ቀን፣ «እግዚአብሔር አባታችሁ ከሆነ በወደዳችሁኝ ነበር» ብሎአቸው ነበር (ዮሐ. 8፡42)። የሕጉን ሥልጣን የተቀበሉ ይሁኑ እንጂ በሕይወታቸው ሊታዘዙት አልፈለጉም።

የመጀመሪያውን ጥያቄ ያቀረበው ጸሐፊ እውነተኛ ሰው ይመስል ነበር። ደግሞም ሁሉም ፈሪሳውያን ግብዞች አልነበሩም። ከኢየሱስ ጋር በይፋ ተስማማ (ማር. 12፡32-33)። ይህም በተቀሩት ፈሪሳውያን ላይ ፍርሃት ሳያሳድር አልቀረም። ኢየሱስ የሰውየው ልብ እውነተኛ እንደሆነ በመመርመር ለአስተዋይነቱና ለታማኝነቱ አመስግኖታል። ሰውየው ለእውነት እንዲህ የቀረበ ሆኖ ሳለ ወደ መንግሥተ ሰማያት የመድረስ ዕድል አግኝቶ ይሆን? እንደሚደርስ እናምናለን።

በዚህ ጊዜ ኢየሱስ ሦስት ከባድ ጥያቄዎችን መልሶ ነበር። በሃይማኖትና በመንግሥት፣ በዚህና በሚመጣው ሕይወት፣ እንዲሁም በእግዚአብሔር እና በባልንጀሮቻችን መካከል ስለሚገኙ ግንኙነቶች አስረድቷል። እነዚህ መሠረታዊ ግንኙነቶች ናቸው፤ ስለዚህ የጌታችንን

ትምህርቶች በቸልታ ልናልፋቸው አንችልም። ሆኖም ግን ከእነዚህ ይልቅ አንድ መሠረታዊ ጥያቄ ነበርና ኢየሱስም ጥያቄውን ለጠላቶቹ አቀረበላቸው።

ስለ መሢሔ ግላዊ ጥያቄ (22:41-46)

ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ፡ «እኔ ማን እንደሆንሁ ትላላችሁ?» (ማቴ. 16:15) ባለው መልክ አልነበረም ይህን ጥያቄ ያቀረበው። እነዚህ ከእርሱ ጋር ይሟገቱ የነበሩ ሰዎች ለእርሱ የሚራሩ ወይም ስለ እርሱ ብቃቶች በሚያቀርቡት ግምገማ ሚዛናዊ ብያኔ የሚያቀርቡ አልነበሩም። ስለሆነም ኢየሱስ ጠላቶቹን በሚጠይቅበት ጊዜ በተዘዋዋሪ መንገድ መቅረብ ነበረበት። ጥያቄው ለመቼውም ቢሆን ከሚያጋጥሟቸው ጥያቄዎች እጅግ አስፈላጊና ግላዊ ቢሆንም፤ እርሱ ግን እንደተቀረው የሥነ-መለኮት ጥያቄ አድርጎ አቀረበው።

«መሢሔ የማን ልጅ ነው?» በማለት ጠየቃቸው። የሠለጠነ የሕግ ምሁራን እንደመሆናቸው መልሱን ያውቁ ነበርና «የዳዊት ልጅ» አሉት። ማጣቀሻ እንዲያቀርቡ ተጠይቀው ቢሆን ኖሮ፤ 2ኛ ሳሙኤል 7:12-13፤ መዝ. (78): 68-72 እና ሚካያስ 5:2ን ጨምሮ በርካታ የብሉይ ኪዳን ቅዱሳት መጻሕፍትን በዋቤነት ይደረጅሩ ነበር። የመጀመሪያውን ጥያቄ ከመለሱ በኋላ፤ ከመዝሙር (110): 1 በመጥቀስ ኢየሱስ ሁለተኛ ጥያቄ አቀረበላቸው፡- «እግዚአብሔር [ያህዌ] ጌታዬን [በዕብራይስጥ አዶናይ]፡- «ጠላቶችህን ለእግርህ መቀመጫ እስካደርግልህ ድረስ በቀኝ ተቀመጥ አለው!»።

በሐቀኛ አይሁዳዊነቱ የታወቀ ምሁር ሁሉ ይህ ክፍል መሢሔን እንደሚያመለክት አድርጎ ተርጉሞታል። በያህዌ አምላክ ቀኝ ሊቀመጥ የሚችለው መሢሔ ብቻ ነበር። ዳዊት እነዚህን ቃላት የተናገረው «በመንፈስ» በመመራት መሆኑን ኢየሱስ መግለጹ፤ የተቀሩትም (ቁ. 43) የብሉይ ኪዳን ቅዱሳት መጻሕፍት በመንፈስ ምሪት መጻፋቸውን ለማመኑ ማረጋገጫ ነበር። የምንባቡን ትክክለኛነት ወይም ሥልጣን የተጠራጠረ ሰው አልነበረም።

ኢየሱስም፡ «መሢሔ የዳዊት ልጅ ከሆነ፤ ተመልሶ የዳዊት ጌታ የሚሆነው እንዴት ነው?» ሲል ጠየቃቸው። ለዚህ ጥያቄ አንድ መልስ ብቻ ነበር። መሢሔ! አምላክ እንደመሆኑ የዳዊት ጌታ ነው፤ ሰው እንደመሆኑም፤ የዳዊት ልጅ። እርሱ «የዳዊት ሥርና ዘር» ነው (ራእይ 22:16)። መዝሙር (110) የመሢሔን አምላክነትና ሰብአዊነት አጣምሮ ያቀርብልናል። እርሱ የዳዊት ጌታ ነው፤ የዳዊት ልጅም ነው።

ኢየሱስ በምድር ላይ በሚያገለግልበት ወቅት ባመዛኙ «የዳዊት ልጅ» የሚለውን መሢሐዊ ማዕረግ ይቀበል ነበር (ማቴ. 9:27፤ 12:23፤ 15:22፤ 20:30-31፤ 21:9፤ 15 ተመልከት)። በውርንጭላይቱ ላይ ተቀምጦ ወደ ኢየሩሳሌም በገባ ጊዜ ሕዝቡ «የዳዊት ልጅ» እያለ ሲጮኹ ገዢዎቹ ሰምተው ነበር። ይህን ማዕረግ መቀበሉ ኢየሱስ ራሱ የእግዚአብሔር ልጅና መሢሕ መሆኑን ያውቅ እንደነበር ያረጋግጣል። እንደ አምላክ የዳዊት ጌታ ሲሆን፤ በዳዊት ቤተሰብ ውስጥ ስለተወለደ ደግሞ እንደ ሰው የዳዊት ልጅ ነበር (ማቴ. 1:1፤ 20)።

በዚያን ዘመን የነበሩ ምሁራን በመሢሐ ጉዳይ ላይ ግራ ተጋብተው ነበር። በብሉይ ኪዳን ውስጥ የመሢሐን ሁለት መልኮች የተመለከቱ ሲሆን፤ ሊያዛምዷቸው አልቻሉም ነበር። አንደኛው መልክ መከራ የሚቀበለውን አገልጋይ የሚያመለክት ሲሆን፤ ሌላኛው ደግሞ ድል የሚነሣውንና የሚገውን ንጉሥ ያሳያል። ሁለት መሢሐች ናቸው ማለት ነውን? እንዴትስ የእግዚአብሔር አገልጋይ መከራ ሊቀበልና ሊሞት ይችላል? (1ኛ ጴጥ. 1:10-12 ተመልከት)።

ኢየሱስ የተናገራቸውን ነገር አድምጠው ቢሆን ኖሮ መለኮታዊነትንና ሰብአዊነትን የተላበሰ አንድ መሢሕ ብቻ እንዳለ ባወቁም ነበር። መከራ ከተቀበለና ለኃጢአት መሥዋዕት ሆኖ ከተሠዋ በኋላ፡- ሞትን ድል ነሥቶ በመነሣት አንድ ቀን ጠላቶቹን ለማሸነፍ ይመለሳል። ይሁንና እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች የራሳቸው አሳቦች ነበሯቸውና ሊለውጧቸው አልፈለጉም ነበር። ትምህርቱን ተቀብለው ቢሆን ኖሮ እርሱንም እንደ መሢሕ ይቀበሉ ነበር፤ ይህን ለማድረግ ግን ፈቃደኞች አልነበሩም።

የዚህ ዕለት ሙግት በጠላቶቹ ወገን ዘንድ በዝምታ መሸብብን አስከተለ። እውነቱን ስለተቀበሉ ሳይሆን፤ እውነቱን ለመጋፈጥ ስለፈሩ ለኢየሱስ ተጨማሪ ጥያቄ ለማቅረብ አልደፈሩም። «ወደፊትም አንድ ነገር ስንኳ ሊጠይቁት አልደፈሩም» (ሉቃስ 20:40)። ይሁንና እውነትን ተጋፍጦ በዚያው አኳያ ውሳኔ የማድረግ ድፍረት አልነበራቸውም።

ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚደረገው ውሳኔ የሕይወትና የሞት ጉዳይ ነው። መረጃውን ሁሉም ይመረምሩት ዘንድ በዚያ አለ። ወይም የራሳችንን አሳብ ለማጽደቅ በመከላከል ልንመረምርና እውነቱን ልናጣ እንችላለን፤ አሊያም በታማኝነትና በትሕትና በመመርመር እውነቱን ልናገኝ፤ ልናምንና ልንድን እንችላለን። የሃይማኖት መሪዎቹ በወግ፤ በሥልጣን፤ እንዲሁም በትዕቢት ስለታወሩ እውነቱን ሊመለከቱና ሊቀበሉ አልቻሉም ነበር።

እኛም ዛሬ ተመሳሳይ ስሕተት ከመፈጸም መቆጠብ ይኖርብናል።